

UITGAAF VAN DEN
ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL TE AMSTERDAM

Lord Lister

genaamd
De groote

Raffles
Onbekende

No. 498

Het Schip der Wraak.

25 Cent

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN BOEK EN KUNSTHANDEL · SINGEL 326 · AMSTERDAM.

Het Schip der Wraak.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

Wanneer U ons 20 of meer omslagen van onze vier uitgaven toezendt, dus onverschillig of ze van Nick Carter, Buffalo Bill, Raffles of Wie is de Misdadiger? zijn, zenden wij een of meer keurige doosjes Dubec

CIGARETTEN.

Hoofdstuk I.

Zonderlinge geruchten.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

De in te zenden omslagen mogen niet lager loopen dan

Nick Carter	No. 303
Buffalo Bill	" 208
Raffles	" 298
Wie is de Misdadiger?	" 1

Men zende ze als drukwerk, met juiste vermelding van des afzenders naam en adres op den kruisband.

Sedert eenige weken hielden de bladen te Londen zich druk bezig met een reeks van eigenaardige voorvallen, die niet hadden nagelaten, vrij wat onrust en schrik te verwekken in scheepvaartkringen en zelfs op de Londsche Beurs, in zoodanige mate, dat de terugslag zich zelfs reeds deed gevoelen op de Beurzen van Amsterdam, Brussel en Parijs.

Het eerste bericht dateerde van omstreeks twee weken geleden en het besloeg toen hoogstens een tiental regels.

Men kon het vinden onder „Scheepvaartberichten”. Het bericht was ontleend aan het Journaal van een Franschen kapitein op de groote vaart, die met zijn vrachtschip, „l’Espérance”, waarmede hij een vrachtdienst onderhield tusschen Cherbourg en Bergen, in Noorwegen ongeveer ter hoogte van de Faroe eilanden, een eigenaardige ontmoeting had gehad met een schip, waarvan de nationaliteit onbekend was gebleven en dat een zoo vreemden vorm had, als de kapitein noch

een der leden van zijn bemanning vroeger ooit gezien hadden.

Het schip kwam de „Espérance” tegemoet, scheen er eerst recht op te willen aanhouden, veranderde toen weder van koers en verdween uit het oog met een snelheid, welke door den kapitein en den eersten stuurman op minstens 45 knopen werd geschat — dat wil zeggen omstreeks 70 kilometers!

De kapitein bracht het bericht natuurlijk naar Cherbourg, waar men het eerst eenigszins sceptisch opnam, totdat een paar dagen later een tweede bericht de wereld werd ingezonden, van een ernstiger aard en waarin het geheimzinnige snelle schip eveneens een rol vervulde.

Ditmaal had het een Amerikaansch schip betreffen, de „Quebec”, eveneens een vrachtboot, een schip van meer dan 10.000 ton, dat den dienst onderhoudt tusschen Liverpool en Montreal en de ontmoeting met het vreemde schip vond plaats op slechts een dertigtal mijlen van Kaap Charles,

En de opvarenden van de „Quebec” hadden alle gelegenheid gehad het zonderlinge, snelvarende schip, dat hen tegemoet en voorbij voer, op hun gemak op te nemen.

Het was donkergrijs geschilderd, het lag laag op het water en het zag er eenigszins uit als een duikboot — maar dan van reusachtige afmetingen — een duikboot, zoo groot, als zelfs de uitvinders van de Engelsche oorlogsmarine tijdens den bloedigen wereldoorlog niet hadden durven droomen.

Het dek scheen zich ten hoogste drie of vier meter boven de oppervlakte der golven te bevinden en op voor- en achterplecht bevonden zich de tamelijk hooge masten van een blijkbaar zeer krachtige, draadloze installatie.

Maar dit was niet het zonderlinge — — —

Wel dertig of veertig personen hadden zelfs met het bloote oog, op het voordek van dat schip zonder vlag en zonder nationaliteitskenmerk zeer duidelijk een groot snelvuurkanon ontwaard, dat juist boven het dek verscheen, toen het schip voorbijvoer, met een komische beweging, juist als een kameel, die zich uit zijn liggende houding verheft.

Maar toen het snelvuurkanon tot rust was gekomen, zag het er allesbehalve komisch, maar wel zeer dreigend, ontzagwekkend uit.

De kapitein van de „Quebec” gaf onmiddellijk seinen — hij ontving geen antwoord.

Hij seinde eerst met zijn vlaggen en tenslotte liet hij zijn marconigraaf een radiogram zenden naar dat somber gekleurde schip, donkergrijs, dat daar zwijgend, als een spooksel over de golven gleed, met een verwonderlijke snelheid en zonder dat er aan het dek een levende ziel te bespeuren viel.

Vijf minuten later was er van het vaartuig zoo goed als niets meer te bespeuren en toen ving de radiotelegrafist, aan zijn toestel zittende, een enkel woord op — en dat woord luidde: „Wraak!”

Men meende dat hij zich vergist moest hebben — hij hield stijf en sterk vol dat daarvan geen sprake kon zijn en dat men hem liever onmiddellijk moest ontslaan, als men geloofde dat hij zich had kunnen vergissen.

Dat was zeker al merkwaardig genoeg — maar vreemder nog was de omstandigheid dat deze ontmoeting had plaats gehad op 50 mijlen van de Cana-

deesche kust, twee dagen nadat de ontmoeting bij de Faroe-eilanden had plaats gevonden, — dat wil zeggen 2800 zeemijlen Oostwaarts.

Onmiddellijk na dit tweede bericht, dat groot opzien baarde en dat uit New-York over de geheele wereld werd rondgeseind, maakten de bladen, en vooral de Engelsche, zich van het vreemde geval meester.

En terwijl zij er nog over spraken en allerlei veronderstellingen uitten, vond, vijf dagen daarna, de derde ontmoeting plaats, ditmaal op nog geen zeventig mijlen ten Noord-Westen van Kaapstad!

En dezen keer was de ontmoeting van dien aard, dat men zich zeer ongerust begon te maken.

Het bericht, hetwelk destijds tegelijkertijd in bijna alle groote Londensche bladen verscheen, luidde aldus:

Men meldt ons uit Kaapstad;

Hier ter stede is zoeven de geheele bemanning aangekomen van de „Southern Cross”, een vrachtschip van de „Blue Star Line”, welke maatschappij onder meer een vrachtdienst in het leven heeft geroepen tusschen Southampton en Kaapstad. Aan boord van het schip bevonden zich eveneens een dertigtal passagiers, voor het meereendeel welgesteld, hoofdzakelijk diamant-handelaren, die een bezoek aan de mijnen van Kimberley wilden brengen.

Zij kwamen van Vredenburg, een kleine plaats, niet ver van het uiteinde van een korte spoorlijn, die naar Kaapstad voert en die voor een gedeelte langs de Tafelbaai loopt. Allen waren van hun bezittingen beroofd, behalve de leden van de bemanning, die althans eenig geld en hun schamele have hadden kunnen redden.

Wat zij hadden mede te deelen, klonk zoo zonderling en romantisch, dat wij eerst aan de waarheid er van twijfelden, ofschoon het niet lang duurde of iedere twijfel moest worden opgeheven — want reeds heeft men het hulpeloze wrak van de „Southern Cross” drijvende gezien op een paar mijlen van de kust en het schip is reddeloos verloren en waarschijnlijk op dit oogenblik reeds gezonken.

Op denzelfden dag van de aankomst aan het station van Kaapstad van die paar honderd menschen, die zich nog weinige uren

te voren aan boord van hun schip hadden bevonden, had de eerste stuurman van de „Southern Cross”, Jim Hewett, die dienst had, door zijn kijker een vaartuig waargenomen, dat snel scheen te naderen.

„The Southern Cross” bevond zich op dat oogenblik omstreeks 70 mijlen ten Noorden van Kaapstad en nauwelijks 10 mijlen pal ten Westen van Vredenburg.

De kust was duidelijk zichtbaar. Het zicht was helder en het weer buitengewoon schoon.

Het schip naderde uit volle zee, met zulk een verbazende snelheid, dat Hewett het al spoedig ook met het bloote oog in al zijn bijzonderheden kon waarnemen.

Het was grijs geschilderd, het lag laag op het water, tenminste wanneer men de groote lengte in aanmerking nam en van schoorsteenen was niets te bespeuren.

De boeg was zeer scherp en het vreemdste was, dat er op het dek niemand werd waargenomen — het leek wel alsof dat grijze schip door een geheimzinnige macht werd voortbewogen, welke het bestuurde, zonder dat een menschenhand er zich mede bemoeide.

Binnen weinige minuten bevond het grijze vaartuig zich op nauwelijks vier kabellengten van de „Southern Cross”, en toen zag Hewett tot zijn groote verbazing, dat uit de voorplecht, snel, met een knikkende beweging, een kanon oprees, waarvan de monding dreigend in de richting van zijn schip wees.

Bijna tegelijkertijd verrees er aan de voormast eerst een groote, bloedroode vlag en daaronder schoten snel de gewone seinvlaggen op.

En die seinvlaggen bevalen, kort en zeer duidelijk :

Draai bij of wij vuren.

Hewett bracht onmiddellijk de telegraaf naar de machinekamer in werking, de schroef die bijna drie weken aan een stuk, zonder een oogenblik op te houden, de golven had doorkliefd, bleef stilstaan en het schip zwaaide langzaam om, liep zijn vaart uit en lag stil.

De bemanning zoowel als de passagiers waren nieuwsgierig en ongerust naar boven gesnelde en aller oogen waren gericht op

dat eigenaardige grijze schip, schijnbaar zonder leven en toch dreigend genoeg.

Lange kleppen langzij van dat vaartuig zonder landaard sloegen op, en zeer snel, regelmatig als een uurwerk, daalden een vijftal sloepen op de golven neer en nu werden er eensklaps meerdere openingen zichtbaar, waaruit zestig of zeventig goed bewapende mannen met onbegrijpelijke vlugheid in de booten klommen, allen van snelle motoren voorzien, die ze binnen enkele oogenblikken langzij van de „Southern Cross” brachten.

Op een nieuw bevel met de vlaggen waren alle valreepen uitgezet en vlug als katten klauterden de lieden, die met de motorsloepen waren gekomen, aan boord van het groote vrachtschip.

Onmiddellijk was het te zien dat zij een soort van uniform droegen, zeer eenvoudig en bestaande uit een blouse van graslinnen, een linnenbroek, die in beenkappen verdween, een breeden riem om het middel, waaraan de revolvertasch en de scheede van het breede mes hingen en op het hoofd een vilthoed met breeden rand, die in de tropen goede diensten moest bewijzen.

De meesten waren met revolvers, sommigen ook met geweren gewapend.

Het waren niet allen blanken — er waren tien of twaalf Indiërs bij, met een lichtbruine gelaatskleur, trotsch, zwijgend en blijkbaar tot de beste standen behoorend.

Aan tegenstand werd natuurlijk geen oogenblik gedacht — er waren niet minder dan 72 mannen aan boord, allen welbewapend en klaarblijkelijk bereid van die wapens gebruik te maken.

Er was een aanvoerder bij, alleen kenbaar aan een rood boordsel om den rand van zijn hoed, die dadelijk op den kapitein toetrad en op korten toon, in uitstekend Engelsch, beval om alle geldswaaren, diamanten en andere kostbaarheden hem onmiddellijk ter hand te stellen en vervolgens het schip in de booten te verlaten.

De aanvoerder sprak niet ruw, hij schreeuwde niet en toch viel er op zijn donker gelaat te bespeuren, dat weigeren een zekere ondergang zou beteekenen.

De kapitein protesteerde — de aanvoerder haalde zwijgend de schouders op.

De gezagvoerder verklaarde dat hij zich bij de Engelsche Regeering zou beklagen en dat de ander de gevolgen van zijn daad zou moeten dragen — de zeeroover glimlachte slechts minachtend en herhaalde zijn bevel.

De revolvers spraken een taal, die niet viel mis te verstaan — het snelvuurkanon was nog altijd dreigend op het schip gericht — de kapitein moest bedacht zijn op het leven van zijn mannen — en met den dood in het hart gaf hij toe, bleek en bevend van woede.

Maar wat zou tegenstand ook gebaat hebben? Een enkel schot en de „Southern Cross” zou naar den kelder gaan!

Onder een doodsche stilte werd het schip letterlijk leeggeplunderd.

De eene helft van de zeeschuimers — want dat waren het blijkbaar — hield de bemanning in bedwang, de andere helft doorzocht snel en handig het schip, forceerde de brandkast, liep de hutten der rijke passagiers binnen en eigende zich alles toe wat waarde had.

Binnen twintig minuten was alles afge-loopen.

Intusschen waren de beide schepen elkan-der zeer dicht genaderd en de tweede stuur-man, die met een kijker gewapend, tersluiks het zonderlinge schip goed waarnam, ver-klarde later, dat hij op het dek, met ge-kruiste armen zeer duidelijk een jonge vrouw had gezien van buitengewone schoonheid, met dik glanzend zwart haar, kortgeknipt en die hij eerst voor een man had aan-gezien, want zij was even als alle anderen in een grijze uniform gestoken.

Nog enkele anderen zagen het eveneens en aan de waarheid kon dan ook niet ge-twijfeld worden.

Maar het ergste, iets wat bijna op bloed-vergieten was uitgelopen, moest nog komen.

Want voor de roovers het geplunderde schip met hun buit weer verlieten, liet de aanvoerder de Engelsche vlag neerhalen, verscheurde haar met een woest gebaar, terwijl zijn zwarte oogen voor het eerst

fonkelden van haat en drift en wierp de stukken voor de voeten van den kapitein, die zich met opgeheven vuist op hem wilde werpen en door vier van de zeeroovers met geweld moest worden bedwongen, tot hun aanvoerder met een hoonend lachje in zijn motorsloep was gestapt, na nogmaals het bevel te hebben gegeven, dat het schip on-middellijk moest worden verlaten.

De kapitein aarzelde, wachtte misschien op hulp — maar een waarschuwingsschot, dat weinige minuten later over den boeg scheerde, bracht hem tot het inzicht, dat er met de bandieten niet te gekscheren viel.

De booten werden uitgezet, alles scheepte zich in en men begon naar de kust te roeien, die zes uur later werd bereikt, juist ter hoogte van Vredenburg.

Maar zij waren nog geen twee kabel-lengten van hun arm schip, of weer dreunde een kanonschot, de „Southern Cross” stei-gerde als een gewond paard en begon da-delijk merkbaar water te maken.

Van het grijze schip werd echter niets meer gezien.

Het behoeft niet te worden gezegd, dat dit voorval in geheel Kaapstad de grootste opschudding heeft veroorzaakt.

Onmiddellijk zijn een paar torpedobooten vertrokken naar de plek waar de ontmoeting plaats had, maar er werd niets gevonden dan het wrak van de „Southern Cross”, dat langzaam zonk. De bemanning is tijdelijk ondergebracht in het groote Zeemanshuis alhier.

De Raad voor de Scheepvaart zal ten spoedigste zitting houden om over deze zaak te beraadslagen.

Het is onduidbaar, dat zulke aanslagen kunnen plaats vinden, als het ware in het gezicht van de kust van Zuid-Afrika en alle bladen hier ter stede dringen dan ook krach-tig aan op de strengste maatregelen tegen deze moderne zeeschuimers.

Dat was het derde bericht — en gedurende een paar dagen bleef het daar ook bij.

En daarna volgden de mededeelingen van dien aard elkander steeds vlugger op.

De „Vliegende Hollander” — aldus had men

het grijze rooversschip reeds genoemd — werd binnen veertien dagen tijds in de groote wereld-zeeën gezien — bij de Paasch-eilanden — bij den Admiraliteits Archipel — op nauwelijks 60 mijlen van Tokio!

Het klonk ongelooflijk en men begon zich dan ook al af te vragen, of hier geen sprake was van twee of van meer dergelijke schepen, die volkomen op elkander geleken.

Maar die meening moest men al zeer spoedig prijs geven. Want het duurde slechts enkele dagen, voor men met volstrekke zekerheid wist dat de aanvoerder steeds dezelfde was — een zwaargebouwd, minstens zes voet lang man, donker, spaarzaam met zijn woorden en — een Ier!

Want daaraan kon niet langer meer getwijfeld worden — dat zonderlinge kapersschip was uitsluitend bemand met Ieren en Indiërs!

Die wonderlijke combinatie gaf aanleiding tot de zonderlingste geruchten — en zij droeg er niet toe bij, om de onrust te doen verminderen!

Want nog iets anders werd spoedig genoeg opgemerkt — de kaper hield alleen Engelsche schepen aan!

Alle andere nationaliteiten konden zich veilig achten, naar het scheen.

Twee malen had een Engelsch schip zich

durven verzetten — en de gevolgen waren zeer noodlottig geweest.

Want beide malen was het vaartuig meedoo-genloos naar den kelder gezonden en bij het uitzetten van de sloepen bleken er op het eene schip vier, op het andere niet minder dan dertien te worden vermist, die jammerlijk om het leven kwamen.

Behoeft het nog te worden gezegd, dat, waar maar een Engelsche vlag woei, de Britsche autoriteiten met koortsachtigen ijver alles in het werk stelden, om dien gevaarlijken vijand ten onder te brengen?

Slagschepen en kruisers verwijderden zich zoover van hun basis als zij maar durfden, duikbootjagers doorploegden de golven in alle richtingen — alles vruchteloos.

En een paar dagen te voren brachten de dagbladen een bericht, dat de onrust deed aanwakkeren tot verbijstering en schrik, ofschoon het niet te bewijzen was, dat ook hier de grijze zeeschuimer de hand in het spel had gehad:

Op 120 mijlen van Gibraltar verging, bij klaarlichten dag en bij het schoonste weder van de wereld, de „Shark”, een van de nieuwste, grootste en beste duikbooten van de Britsche Oorlogsmarine met 70 koppen aan boord — —

Let goed op:
Dubec-Sigaretten
hebben geen mondstuk.

Hoofdstuk II.

Raffles maakt plannen.

Lord Edward Lister, alias John Raffles, liep langzaam heen en weder in het fraai gemeubelde vertrek, dat hem, als Vice-President van de Windsor Club, ter beschikking was gesteld in het groote Clubgebouw in de Oxford Street, met de handen op den rug, de wenkbrauwen gefronst en de dunne lippen op elkander genepen.

In een hoek van de kamer, in zijn geheele lengte uitgestrekt in een gemakkelijken stoel, volgde zijn vriend Charles Brand hem met den blik.

Na een paar malen zwijgend op en neer te zijn geloopt, stond Raffles stil bij de tafel, nam er een in der haast neergeworpen dagblad af, het pas verschenen nummer van de „Times”, las met aandacht een kort bericht door, balde het blad in zijn vuist samen en zeide, half binnensmonds:

— Daar moet een einde aan worden gemaakt! Dat kan zoo niet langer voortduren! Ik mag dan buiten de maatschappij zijn gestooten — ik mag mijzelf boven de Engelsche Wet hebben gesteld

— en boven alle wetten ter wereld — er bestaat toch nog iets dat sterker is dan alles en dat is de liefde voor mijn land! Hoe moet het er uitzien in het gemoed van die lieden, die niet schromen, sluipmoord te plegen om hun doel te bereiken!

— Zoo is het gegaan, Edward, zolang de wereld bestaat! zeide Brand bedrukt. De Ieren beschouwen ons nu eenmaal als hun overweldigers — —

— Ik zeg niet, Brand, dat wij onszelf niet veel jegens hen te verwijten hebben, hernam Raffles kortaf. Maar dan moet er met open vizier gestreden worden! Dit is sluipmoord van dezelfde soort, als de Ieren in praktijk brachten, toen zij des nachts in de huizen van Engelsche officieren doordrongen, bij tien of twaalf tegelijk, gewapend met revolvers, en zoo'n ongelukkigen officier, die slechts zijn plicht deed, voor oogen van vrouw en kinderen afmaakten! Wie zoo strijdt om zijn land de vrijheid te hergeven — die verdient die vrijheid niet! Het is mogelijk dat ik een weinig bevooroordeeld spreek, omdat ik nu eenmaal een echte Engelschman ben — maar ik voel het nu eenmaal zoo! Die nachtelijke sluipmoorden stel ik op dezelfde hoogte als de aanvallen van dat geheimzinnige schip!

— Begrijp je het?

— Wel, het is zoo helder als de dag! Ieren en Indiërs spelen hier blijkbaar hetzelfde spel en wat wij nu beleven, is waarschijnlijk nog slechts de inleiding tot veel grooter ondernemingen! Ik vermoed dat dit slechts een proef is. Zij willen de Engelsche Regeering met alle middelen en tot iederen prijs verzwakken — en het moet erkend worden, dat dit een zeer doeltreffend middel is! De schelmen weten maar al te goed dat onze kracht in onze schepen ligt! Het is een onderdeel van een uitstekend voorbereide organisatie — en wanneer de Engelsche Regeering niet zeer spoedig krachtige maatregelen tot afweer neemt, dan voorzie ik van dit alles de noodlottigste gevolgen!

— Maar welke maatregelen kan zij nemen! riep Brand op een toon van ongeduld. Die kaper is immers onvindbaar! Nu eens duikt hij hier, dan weer daar op — hij moet wel over een bijzondere snelheid beschikken, waarnaast die van onze vlugste torpedojagers in het niet zinkt!

Raffles bleef nog even zwijgen, en zeide toen, vastberaden het hoofd opheffend:

— Wat dan onmogelijk is voor de Engelsche Regeering — dat kan ik beproeven!

Maar Brand haalde de schouders op, en zeide:

— Je weet hoeveel bewondering ik voor je koester, — voor jou en voor de middelen die je ten dienste staan! Maar ditmaal zou je strijden tegen een overmacht, die niet is te verslaan! Ik weet het, je bezit een zeer snelle duikboot — maar zoo snel als dat drommelsche schip is zij toch niet!

— Dat geef ik toe — maar ik bezit een voertuig, dat tientallen malen sneller is!

— Je bedoelt je vliegmaschine?

— Ja, de „Duivel der Lucht”, die ons al zoo menigmaal de grootste diensten heeft bewezen!

— Maar je kunt toch den aardbol niet naar dat schip afzoeken, alsof onze planeet niet grooter is dan Londen?

— Dat zou dwaasheid zijn! Maar ik kan wel het eerste het beste bericht omtrent de plek waar dat grijze monster voor het laatst gezien is, afwachten, en dan onmiddellijk daarheen vertrekken! Het is zoo — ik zal mij dan voor een groot gedeelte moeten toevertrouwen aan de grillen van het toeval — maar een anderen weg zie ik niet!

— En als je dat schip ontdekt had — wat zou je dan nog kunnen aanvragen?

— Laat ik het maar eerst ontdekken — de rest volgt wel vanzelf!

Maar de metgezel van den Gentleman-Inbreker die hem meestentijds op zijn gevaarvolle tochten had vergezeld, en wist waartoe Raffles in staat was, scheen nog niet overtuigd te zijn.

Hij schudde langzaam een paar malen het hoofd, zoog met ingetrokken wangen den rook uit zijn sigaret, blies ze vervolgens op, tot hij geleek op een van de bazuinengeltjes, die aan de lambriseering boven de deur waren aangebracht, en hernam:

— Ik kan mij volstrekt niet voorstellen, Edward, dat zulk een plan eenige kans van slagen zou hebben! Vergeet je dan heelemaal het kanon dat zij aan boord hebben?

— Ik vergeet het niet, mijn waarde! Ik heb echter nergens kunnen lezen, dat dit kanon geschikt was voor den afweer van luchtschepen, van weken aard dan ook!

— Des te erger! Al hebben wij het niet gelezen — het is toch zeer goed mogelijk dat het kanon geschikt is om te gebruiken tegen luchtschepen! En dan?

— En dan? Je denkt toch niet mij in een hoekje te hebben gedreven? Dan zorg ik eenvoudig buiten schot te blijven!

— Er zijn veertig of vijftig goed gewapende mannen aan boord!

— Ik zal niet zoo dwaas zijn, Brand, om het tegen die overmacht met ons drieën op te nemen — want het spreekt vanzelf, dat wij James Henderson bij deze gelegenheid meenemen. Het is overigens zeer wel mogelijk, dat het niet eens tot een gevecht komt. Ik wil echter mijn nieuwsgierigheid bevredigen, die zich niet ongestraft laat prikkelen! Heb je nog meer aanmerkingen?

— Ik heb er nog bij dozijnen, maar ik zal mij er wel voor wachten ze te berde te brengen! antwoordde Brand meesmuilend. Waartoe ook? Het geeft mij immers toch niets — het is alles verloren moeite!

— Ik geloof dat dit standpunt het beste is, dat je kunt innemen, waarde Brand! zeide Raffles glimlachend, met zijn hand op den schouder van den jongen man. Van dit oogenblik af moet dus al onze aandacht gevestigd zijn op ons toestel voor draadlooze telegrafie, zoodat wij op het eerste alarm kunnen vertrekken. Ook moet er een auto klaar staan, om onmiddellijk naar Croydon te kunnen rijden. Ik erken dat dit alles tijdverlies oplevert en ik zie verlangend uit naar het oogenblik, waarop wij ons nieuwe huis in de King Albert Lane kunnen betrekken, met zijn reusachtigen tuin, waar wij de kleine vliegmaschine gemakkelijk zullen kunnen verbergen, als maar eerst alle voorbereidende maatregelen zijn genomen.

— En geloof je werkelijk uit dien tuin te kunnen opstijgen? vroeg Brand met een ongehoovig gezicht.

— Met het grootste gemak! De tuin is ruim 100 meter in het vierkant, dat wil zeggen bijna een plantsoen, er is in het midden een groot grasveld — hij grenst met den achterkant aan een zeer groot plein en mijn „Duivel der Lucht” heeft aan een aanloop van 10 meters ruim genoeg om zich van den grond los te maken,

— En dat alles zou onzichtbaar kunnen geschieden?

— Ik ben niet zoo dwaas om dat te beweren! antwoordde Raffles schouderophalend. Overdag is het natuurlijk onmogelijk. Alleen 's nachts kan het worden ondernomen en dan nog maar bij hooge uitzondering — als het niet anders kan. Het geklepper van de schroef zou mij natuurlijk spoedig genoeg verraden! Voor het overige moet ik je aandacht er op vestigen, dat reeds vrij veel jongelieden tegenwoordig een vliegmaschine houden, zooals vroeger een paard of een auto — en al brengen zij die dan nog niet in een stadstuin onder, zooals ik van plan ben, zoo is het ding toch wel degelijk in een betrekkelijk kleine garage op hun landgoed gestald! En mijn geestesoog ziet den tijd reeds, dat het op Zaterdagmiddag en Zondag even druk zal zijn in de lucht als op het strand van Brighton!

— Je voornemen staat dus vast?

— O ja! Je weet wel — als ik een plan gemaakt heb, dan deed ik het om het ten uitvoer te brengen — niet om er over te praten! Willen wij naar huis gaan?

Zoo geschiedde en nauwelijks waren zij teruggekeerd in het kleine, oude heerenhuis aan de Regent Street, dat Raffles binnenkort zou verlaten, ondanks de groote voordeelen, welke het huis hem had opgeleverd, of Henderson, de chauffeur werd geroepen en vertoonde zich in de gedaante van een man van 6½ voet, gebouwd als een Herkules, met trouwe, blauwe oogen in zijn breed gelaat.

En het volgende korte gesprek ontspon zich, als een bijna woordelijke herhaling van vroegere gesprekken over een dergelijk onderwerp:

— Wij zullen spoedig op reis gaan, James! begon Raffles.

— Uitstekend Mylord! Auto of trein?

— Geen van beiden, James!

— Motorboot — duikboot?

— Ook niet! De vliegmaschine wordt gebruikt!

— Goed, Mylord! Wanneer vertrekken wij?

— Dat hangt van de omstandigheden af — misschien morgen, misschien over een week, misschien nog later! Je moet je echter op alles voorbereid houden!

— Een verre reis, Mylord?

— Ook dat weet ik nog niet, James! Het kan evengoed naar de Balearen als naar de Zuidpool zijn — —

— Uitstekend, Mylord! antwoordde Henderson onverstoort.

Voor den braven kerel maakte het inderdaad niets uit, waarheen zijn meester dacht te gaan. Hij zou hem desnoods gevolgd zijn naar de maan, of naar het binnenste der aarde.

Naar het doel vroeg hij ook zelden — want wat Lord William Aberdeen, alias Lord Lister, deed, dat was in zijn oogen goed gedaan.

En kalm vroeg hij alleen nog maar:

— Levensmiddelen en wapens, Mylord?

— Zooveel de machine kan dragen, Henderson! Houd ook de auto klaar, om dadelijk naar het vliegveld van Croydon te kunnen gaan, op het eerste teeken!

En daarmee was het gesprek afgelopen en van den kant van James Henderson zou er zeker met geen woord meer op worden teruggekomen.

Er verliepen een paar dagen, zonder dat er zich iets bijzonders voordeed, maar de spanning in geheel Engeland bleef bestaan.

Niemand wijdde meer eenige aandacht aan den wankelen toestand van het Kabinet dat door de oppositie in groot gevaar was gebracht, niemand bekommerde zich iets om de verwickelingen op den Balkan en zelfs het faillissement van een der grootste machinefabrieken van het Vereenigd Koninkrijk ging bijna onopgemerkt voorbij.

De aandacht van den „man in de straat” zoowel als van den politicus, van de diplomaten en van de militairen was alleen maar gevestigd op dat zonderlinge, sombere vaartuig, dat met een sneltreinvaart over de golven der Oceanen stoomde en schrik en verderf rondstrooide, telkens als het een Engelsch schip ontmoette — want het was nu wel een uitgemaakte zaak, dat de bemanning van den Vliegende Hollander alle andere schepen met rust liet en het alleen op de gehate Engelsche vlag voorzien had.

En eensklaps, juist toen de aandacht een weinig begon te verslappen, na al die spanning, kwam langs radiografischen weg een nieuw en een dreigend bericht binnen — de grijze kaper had een Engelsch vaartuig tot zinken gebracht, dat zich had wagen te verzetten, op ongeveer 75 graden Westlengte en 45 graden Zuiderbreedte, dat wil zeggen in het Zuiden van den Indischen Oceaan, op bijna 200 mijlen ten Noorden van het eiland Kerguelen.

Het schip, de „St. Paul”, behoorde aan een maatschappij, welke een dienst onderhield van Kaapstad naar Tasmanië en verder naar Nelson, de hoofdstad van Nieuw-Zeeland.

Naderhand bleek dat het schip bewapend was geweest met een klein snelvuurkanon, hetwelk op de voorplecht verborgen was en waarmee de opvarenden getracht hadden, een der sloepen in den grond te boren, die van den grijzen kaper waren afgestoken om de zeeroovers over te brengen.

Dat was een noodlottige onderneming geweest, die aan 70 mannen het leven had gekost —

Want nauwelijks was de eerste granaat afgevuurd, of het zware snelvuurkanon antwoordde, de granaat sloeg onder de waterlijn in den romp van het schip, ontplofte in het ruim, richtte een vreeselijke verwoesting aan en deed het ongelukkige vaartuig binnen tien minuten zinken.

De radiograaf van de „St. Paul” had echter nog juist den tijd gehad, het S. O. S. sein te geven en een uur daarna kwamen er van verschillende richtingen twee Amerikaansche schepen op de plek des onheils, die nog slechts drie mannen konden oppikken, rondrijvende op wrakstukken en de uitputting nabij.

Zij deden het verhaal van den overval, van den jammerlijken dood van meer dan 70 zeelieden en het bericht werd onmiddellijk naar alle richtingen doorgeseind.

Een half uur later was het bekend in Adelaide, zoowel als in Melbourne en onmiddellijk zonden de autoriteiten in die laatste stad een tweetal torpedojagers uit, die, zooals later zou blijken, ruim een week bleven zoeken, zonder het minste resultaat evenwel — het grijze schip was weder verdwenen, zoo spoorloos, alsof het door de golven verzvolgen was.

Maar ook van Kaapstad uit staken een paar Engelsche oorlogsschepen in zee en voeren in Oostelijke richting, met geen gelukkiger uitslag — zij keerden spoedig onverrichte zake terug.

Angst en ontzetting begonnen zich meester te maken van de Engelsche bevolking, toen het bericht van dit gruwelijk gebeuren te Londen bekend werd, nauwelijks drie uren nadat de „St. Paul” tot zinken was gebracht.

En het bericht was nog geen vijf minuten geleden ontvangen door het radiografische ontvangtoestel, hetwelk Raffles op het dak van zijn

huis had opgesteld, of in razende vaart ijde een kleine, maar zeer snelle auto, waarin Raffles, Brand en Henderson hadden plaats genomen, naar het ten Zuiden van Londen gelegen vliegveld van Croydon.

Nog geen uur later stond de auto weer stil voor het groote hek, dat dadelijk door den portier geopend werd, reed verder naar de garage en werd daar gestald.

Zoo snel mogelijk werden wapens, kleeven, instrumenten en andere noodzakelijke dingen,

zoals kaarten en verduurzaamde levensmiddelen van de auto overgeladen in de vliegmaschine, die reeds naar buiten was gerold.

Het aluminium van den wondervogel, aan het vernuft van Raffles ontsproten, glansde zwakjes in het licht van de dalende zon, die spoedig achter de kim zou verdwijnen.

Het was bijna acht uur in den avond toen alles gereed was en de vliegmaschine zich sierlijk in de donkerblauwe lucht verhief en pijlsnel uit het oog verdween, in Oostelijke richting.

Hoofdstuk III.

Op zoek naar den kaper.

Wie per schip de plek had willen opzoeken, waar de moorddadige overval op de „St. Paul” had plaats gehad, zou een afstand van ongeveer 8300 mijlen moeten afleggen.

Er bestaat een geregelde scheepvaartlijn tusschen Southampton en Kaapstad en de vaartuigen van de White Star Line leggen den afstand van 5547 mijlen in omstreeks veertien dagen af.

Van Kaapstad tot Kerguelen zou nog een week vergeerd hebben.

Maar Raffles bevond zich in veel gunstiger omstandigheden!

Ten eerste beschikte hij over een vliegmaschine die, niet zooals de daarvoor speciaal gebouwde renmachines, slechts zeer korten tijd een snelheid van ruim 400 kilometer in het uur kunnen volhouden, doch dagen en weken achtereen per uur niet minder dan 500 kilometers kon afleggen, en ten tweede kon hij den afstand in bijna rechte lijn afleggen en behoefde hij den grooten omweg om Afrika niet te maken.

In vogelvlucht gemeten bedraagt de afstand van Londen tot het eiland Kerguelen iets meer dan 5000 kilometer. Dat wil zegen, dat Raffles, als zich niets bijzonders voordeed, tien uren later op de plek zou kunnen zijn, waar de overval op de „Sint Paul” had plaats gehad.

Dat hij dan nog het kaperschip, of wat het dan ook mocht zijn, op dezelfde plek zou aantreffen, was natuurlijk buitengesloten.

Maar zelfs dat snelle vaartuig, kon zich in

veertien uren tijds niet zoover hebben verplaatst op den onmetelijken Indischen Oceaan en in elk geval bevonden de luchtschippers zich in de gunstige positie, dat zij van uit zeer groote hoogte duizenden vierkante kilometer van den Oceaan konden overzien.

En zelfs al was de kans heel wat kleiner geweest — Raffles zou haar toch niet hebben willen missen.

Hij zat achter het stuurwiel en hield de oogen gevestigd op het compas, om nu en dan naar de kaart te kijken, die bevestigd was in een klein, met een glazen deksel beschermd kastje, waarin zij kon worden afgerold, naarmate de reis vorderde.

Want het was al volkomen duister, toen Raffles boven Frankrijk vloog, dat hij in schuine richting zou oversteken van Cherbourg naar Marseille.

De „Duivel der Lucht” had al spoedig haar maximum snelheid behaald en haar vaart door het luchtruim veroorzaakte een diepen, brommenden toon, die nog het meest geleeke op het geluid, hetwerk een orgelpijp voortbrengt, wanneer de wind er door vaart en de organist een toets neerdrukt.

Men moest al zeer luid spreken, wilde men zich voor elkander verstaanbaar maken, ofschoon de elektrische machine, het geheim van Raffles, en verborgen onder een stevig gesloten kap, oneindig veel minder leven maakte dan een door benzine gedreven explosiemotor.

Henderson, voor wie soortgelijke reizen het

bekoorlijke van het nieuwe reeds verloren hadden, bemoeide zich reeds spoedig met een zeer prozaische bezigheid — hij ging den avondmaaltijd bereiden in het kleine hokje achter in de kajuit, waar van iederen centimeter ruimte een nuttig gebruik was gemaakt en waar het zoo klein was, dat de reus er niet anders dan gebukt of geknield zijn werkzaamheden kon verrichten aan den electricischen snelkoker en het electricische fornuis.

En terwijl hij daar bezig was met zijn bouillon-blokjes, zijn vleeschtabletten, zijn groenten en zijn geroosterd brood, nam Charles Brand naast Raffles plaats, die glimlachend op de kaart wees om hem de plek aan te duiden, waar de vlieg-machine zich op dat oogenblik moest bevinden — Tunis!

In minder dan een uur tijd was Raffles over het Kanaal, Frankrijk in zijn geheele lengte en de Middellandsche Zee gevlogen.

En toch bemerkte men daarboven heel weinig van die snelheid als van een kanonskogel, daar alle punten van vergelijking ontbraken en men dezelfde gewaarwording zou hebben gehad, als de vlieg-machine door een wonderbaarlijke macht onbewegelijk in de lucht hadde gehangen.

Alleen het razend snel rondwentelen van de schroef, het gonzend geluid en het sidderen van de machine, wezen op beweging.

Van de aarde was al zeer weinig te zien, want Raffles liet de machine op een hoogte van duizend meter vliegen.

Wat er te zien was, dat waren de lichten van de groote steden, maar die hielden ook al spoedig op, na Tripoli, want toen vloog de vlieg-machine over de Lydische woestijn.

Maar Kartoem was weer helder verlicht, evenals Zanzibar, hetwelk om drie uur in den nacht bereikt werd — dat wil zeggen, volgens het horloge van Henderson, die er zich wel voor wachtte, er ooit met zijn vingers aan te komen, tot groot vermaak van Brand, die hem eens gevraagd had of hij meende, dat zijn horloge het beter wist dan de zon, waarop de reus met een volmondig en ernstig gemeend „ja” had geantwoord.

Maar men vloog langzaam het Oosten tegemoet, al was de hoofdrichting dan ook Zuid, en daarom werd het voor de luchtvaarders veel eer-

der dag dan dit in Londen het geval zou zijn geweest.

Pralend, schitterend, kwam de zon op boven den Oceaan en Brand slaakte een kreet van bewondering en vreugde bij het verrukkelijke schouwspel, dat zich aan zijn oogen voordeed, nadat hij ze had uitgewreven, want achtereenvolgens hadden de mannen eenige uren slaap genoten, nadat het avondmaal gebruikt was!

Want al had Raffles zijn vlieg-machine met opzet zoo klein mogelijk gemaakt, om haar des te beter te kunnen verbergen — in de kajuit was toch ruimte genoeg om er zich languit te kunnen uitstrekken op een rustbed, misschien minder zacht dan de breede bedden in het huis in de Regent Street, maar toch ruimschoots voldoende voor mannen, die niet verwend zijn en gehard door allerlei ontberingen.

De vlieg-machine vloog, juist toen Brand was wakker geworden, over Madagaskar, het eeuwig groene eiland, gelegen tegenover het land Mozambiek, Portugeesch Afrika op de Oostkust van dat wonderbaarlijke, nog steeds niet geheel doorvorschte, Zwarte Werelddeel.

Raffles had de vlieg-machine eenigszins laten dalen en het was dan ook onmogelijk, het verrukkelijke eiland, Fransch bezit, in zijn geheel te overzien.

Het vliegtuig bevond zich op ongeveer 8 mijlen ten westen van de hoofdstad Antananarivo, verrukkelijk gelegen tegen de helling van een berg en waar, zooals Brand door den kijker duidelijk kon waarnemen, reeds een groote bedrijvigheid heerschte.

Kleine gedaanten in lange, witte gewaden, met balen en korven op het hoofd, bewogen zich haastig door de nauwe straten, op weg naar het marktplein.

Maar reeds stormde de vlieg-machine er voorbij en van het bekoorlijke schouwspel was weinige minuten later niets meer te zien.

Bergen wisselden af met dalen, een bruischende bergvloed stormde omlaag naar een groene vallei, heerlijke wouden van een tropische groeikracht vertoonden zich, en boven dat alles welfde zich een verrukkelijk blauwe hemel.

Hoe gaarne had Brand hier de reis voor eenige oogenblikken onderbroken, om uit te rusten in de schaduw van die eeuwenoude boomen.

Maar een blik op het strakke, strenge gelaat

van Raffles was voldoende, om hem alle illusies dienaangaande te ontnemen.

Raffles had zich nu eenmaal in het hoofd gezet, om die vijanden van zijn natie te gaan bestraffen — en hij zou het ook doen en geen rust kennen, voor hij zijn plan volbracht had....

En reeds was de vliegmachine over Madagaskar heengestormd en het groene eiland lag achter hen. Brand keek nog eens met een weemoedigen blik om en begon toen zuchtend aan het ontbijt, hetwelk Henderson reeds had gereed gemaakt en dat bestond uit spiegeleieren, natuurlijk met de onvermijdelijke ham, een soort gort, een kop voortreffelijke thee en ten slotte een soort gebak, door Henderson kundig bereid uit grondstoffen, welke hij geheim hield, maar waarin Brand pindanoten als hoofdbestanddeel meende te herkennen.

Het smaakte hem voortreffelijk — maar hij verlangde zeer naar den beganen grond, om zijn beenen eens goed te kunnen uitstrekken en zijn longen met frissche lucht te kunnen vullen — want hoe goed de ventilatie ook werkte, de ruimte was en bleef toch zeer beperkt, waarin de drie mannen moesten ademen.

In oogverblindende pracht was de zon nu boven de kim gerezen en deed de golven van den Oceaan schitteren als smaragd.

Raffles had Brand reeds een wenk gegeven en de jonge man begreep de bedoeling zeer goed — hij moest goed uitzien!

Hij nam dan ook den kijker weer ter hand en bespiedde den Oceaan.

Maar heinde en ver liet zich volstrekt niets zien op de uitgestrekte watervlakte.

De „Duivel der Lucht” bevond zich thans op eenige mijlen van de Zuid-Afrikaansche kust. Raffles wijzigde den koers een weinig en hield aan op de Crozet-eilanden, die aan Engeland toebehooren en die gelegen zijn op 45 graden Zuiderbreedte en 45 graden Westlengte.

Een dertigtal mijlen ten Noorden van die eilandengroep loopt de route van de schepen van den dienst tusschen Kaapstad en Melbourne — dezelfde route, welke de rampzalige „St. Paul” op haar laatsten tocht had gevolgd.

Hemelsbreed liggen de Crozet-eilanden en Kerguelen omstreeks 23 breedtegraden van elkander verwijderd.

En hier begon Raffles op zeer groote hoogte

groote cirkels te beschrijven, want het stond bij hem vast, dat het grijze kaperschip op verschillende punten van den aardbodem schuilplaatsen moest hebben, waar het ongezien voor anker kon gaan.

Het was dus het waarschijnlijkste, het was zelfs zoo goed als zeker, dat de Vliegende Hollander telkens een schuilplaats zocht bij een of ander onbewoond eiland.

Hoe echter de voorraden opnieuw moesten worden aangevuld, zonder dat iemand het bemerkte, dat bleef voorsnog een raadsel, ofschoon Raffles wel als zeker meende te kunnen aannemen, dat Iersche rebellen bij die ravitaillering de behulpzame hand boden — wanneer het tenminste geen Indische rebellen waren.

Inderdaad was het denkbaar dat het „Schip der Wraake” des nachts op een afgesproken plek kwam, een paar mijlen buiten de kust en dat dan nieuwe voorraden aan boord werden gebracht door sloepen, kleine motorbooten en andere vaartuigen.

Maar hoe Brand ook tuurde — niets viel er te bespeuren.

In het Zuiden lagen de Crozet-eilanden, meer dan 80 in getal en de grootsten nauwelijks eenige tientallen vierkante kilometers uitgestrekt.

Maar schoon waren zij allen, van een grilligen vorm, dicht begroeid en de grootsten waren bewoond, zooals duidelijk te zien viel uit de dunne rookpluimen, die op verschillende punten naar den hemel stegen.

Enkele prauwen en kleine visschersvaartuigen dreeven op de golven rond, niet grooter dan stippen en dat was alles.

Toen het onderzoek hier volstrekt niets opleverde en daar Raffles ook wel begreep, dat de Vliegende Hollander zeker geen schuilplaats zou kiezen zoo dicht bij Engelsch bezit, vloog hij weer verder, in Oostelijke richting.

De hoogte van de vliegmachine was nooit minder dan 4000 meter, zoodat het bijna onmogelijk was, dat het gerucht van de schroef daarbeneden kon worden gehoord, terwijl het zoo goed als uitgesloten zou zijn, dat men de vliegmachine zelfs door een kijker zou kunnen zien.

Maar het grijze schip was eenige honderden malen grooter — en dat zou zeker niet zoo gemakkelijk aan de aandacht van Brand ontsnappen!

Het was ongeveer tien uur in den morgen en Raffles wilde zich juist gereed maken, op een der onbewoonde eilanden van de Crozet-groep te dalen, toen Brand een luiden kreet slaakte en met uitgestreken vinger naar beneden wees.

Door den kijker had hij een zonderling gevormd vaarttuig opgemerkt, van een grijze kleur, dat met groote snelheid over de golven stooft en dat hij het eerst ontdekt had door de schitterend witte baan van het zog, die zich vele kilometers ver achter het schip uitstrekte.

— Daar is de roover! schreeuwde hij.

Raffles nam den kijker zelf ter hand, tuurde naar beneden, knikte bevestigend en bracht de machine onmiddellijk nog wat hooger.

Henderson was op den kreet van Brand naderbij gekropen en vroeg nu nieuwsgierig:

— Zijn dat die leelijke moordenaars, mijnheer Brand?

— Ja, Henderson — daar beneden — dat grijze schip!

— Ik zie in het geheel geen schoorsteenen, mijnheer Brand!

— Misschien is het wel een motorschip, James?

— Welke richting volgt het?

— Ik zou zeggen dat het recht op Kerguelen aanhoudt!

— Dat is toch bewoond?

— Zeker! Het is een heel groot eiland, en ik kan mij niet begrijpen, dat zij daar een toevlucht durven zoeken! Maar er liggen op de route nog andere, kleinere eilanden, en die zijn niet bewoond naar ik meen!

— Ik geloof dat ik er daar een zie, mijnheer Brand! riep Henderson uit, met half dichtgeknepen oogen voor zich uitturend.

— Je hebt goed gezien — daar in de verte — dat groene — dat is stellig een van die kleine eilanden, zooals men er in het Zuiden van den Indischen Oceaan zooveel vindt.

Maar Henderson, die alweer naar het grijze schip keek, riep uit:

— Ik geloof dat zij vaart verminderen, mijnheer Brand!

Inderdaad teekende de witte schuimbaan zich niet meer zoo scherp af achter het schip, op welks dek zich geen levende ziel vertoonde en het scheen inderdaad vaart te minderen.

En bijna op hetzelfde oogenblik vertoonden zich eensklaps een paar zeer kleine gedaanten

op het achterdek, een luik ging open, en een kanon met een langen loop verrees en die loop kwam bijna vertikaal opstaan — — —

Er schitterde een roode vlam en een paar seconden later schommelde de „Duivel der Lucht” als een schip op een wild bewogen zee, — — een granaat was op nauwelijks dertig meter afstand onder het toestel uiteengesprongen!

— Voor den duivel — zij hebben ons gezien! Zij schieten op ons! riep Henderson uit.

— Dat schijnt zoo! riep Raffles bedaard terug. Wij zullen nog wat hooger moeten gaan!

Binnen enkele tellen was de vliegmachine een paar honderd meter gestegen en vloog onverbiddelijk in dezelfde richting als het grijze schip mede, terwijl de granaten nutteloos ver onder de machine uiteenbarsten.

Daar beneden scheen men thans ook te hebben ingezien dat dit kruis vermorsen was, want het kanon werd weer omlaag gedraaid, het stalen luik werd gesloten, de twee vreemde poppetjes verdwenen als bij tooverslag.

Een oogenblik keken Brand en Henderson aandachtig toe en toen schreeuwde de reus opgewonden:

— Voor den drommel — zij zinken!

— De term is bijna juist, James — maar je deed beter als je zeide dat zij zakken! riep Brand, van wien zich eveneens een zonderlinge opwinding had meester gemaakt.

— Maar dan is dat schip — — —

— Niets anders dan een reusachtige duikboot, Henderson! vulde Brand den zin aan. Nu wordt het ook heel wat begrijpelijker, waarom men dat schip nimmer in een of andere haven ziet. Zie — nu is het bijna verdwenen — de masten van het draadlooze ontvangtoestel klappen neer — daar gaat de voorsteven het eerst — — en nu is er al bijna niets meer van het heele schip te zien! Zag je het, Edward?

Raffles knikte bevestigend en zeide toen op ernstigen toon:

— Het wordt hoe langer hoe duidelijker, dat we hier met zeer gevaarlijke vijanden te doen hebben, die over machtige middelen beschikken! Het is mij een raadsel, hoe zij er in geslaagd zijn, ongemerkt een duikboot van zulk een geweldigen omvang en snelheid te bouwen!

— Ik vermoed dat zij den steun hebben gehad van een of anderen schatrijken, Indischen

vorst, een van die Nabobs, wier fortuin onuitputtelijk schijnt en die hun haat jegens ons steeds slechts met moeite hebben weten te verbergen onder een uiterlijk van hooghartige onverschilligheid! gaf Brand te kennen. Er zijn verscheidene van die Indische rijkaards, die op de kust van Bengalen eilanden bezitten uitstekend geschikt om zulk werk te verrichten!

— Het is best mogelijk dat je gelijk hebt, Brand! zeide Raffles nadenkend. Het werk kan misschien jaren geduurd hebben, maar voor een wraakzuchtig volk speelt de tijd geen rol! Ik heb altijd wel geweten, dat wij in Engelsch-Indië slechts als overheerschers geduld werden en dat men in dat land alleen maar een gunstig oogenblik afwachtte, om tot openbaar verzet te komen. En de groote oorlog heeft in mijn zienswijze geen verandering gebracht. Dat zij zich thans met de Ieren vereenigd hebben, maakt de zaak des te ernstiger. Ik weet zeker dat er op dit oogenblik nog slechts één enkel schip van dit soort bestaat — maar niemand kan zeggen, wanneer er andere gereed zullen zijn, die eveneens in bliksemsnelle vaart de zeeën zullen doorkruisen en ons onnoemelijke schade willen berokkenen. Want tegen zulk een duikboot is slechts weinig bestand, al ware het slechts omdat zij veel sneller is dan onze snelste oorlogsschepen. Nu wordt het ook duidelijk waarom men zoo zelden iemand op het lage dek van dat schip gezien heeft, nu wordt ook zijn languitgerekten vorm verklaard!

— Er is al niets meer te zien, Mylord! riep Henderson uit.

— Je hebt gelijk, vriend James — de kaper is onder de golven verdwenen en men zou er nu evengoed naar kunnen zoeken als naar een naald in een hooimijt.

— Hetgeen wil zeggen, dat wij dadelijk rechtsomkeert maken en terugkeeren? riep Brand op levendigen toon.

— Daarvan kan geen sprake zijn, Brand! antwoordde Raffles kalm. Wij blijven nog geruimen tijd hier kruisen, want eenmaal moet dat schip toch zeker weer boven water komen! Hoe geniaal het ook is bedacht — de manschappen hebben toch behoefte aan frissche lucht, daaraan valt nu eenmaal niet te ontkomen!

Brand wierp een zijdelingschen blik op het

gelaat van Raffles en wat hij daarop las, deed hem een diepen zucht slaken.

Want op dat krachtig geteekende gelaat stonden vastberadenheid en koppigheid gegrift, even duidelijk als in een boek.

Raffles zou den strijd niet zoo gemakkelijk opgeven en zeker niet, nu het scheen, alsof dat grijze kaperschip den spot met hem dreef en hem tartte!

Hij zou blijven rondcirkelen, tot de levensmiddelenvoorraad geheel was uitgeput, of totdat de accumulatoren van zijn machine zoodanig waren uitgemergeld, dat zij zelfs geen speelgoedvliegtuig meer konden doen vliegen!

En dat kon nog wel eenige weken duren, daarvan was Brand overtuigd.

Hij liet zich dan ook berustend achterover glijden en zette zich tot wachten.

En hij had zeer veel geduld noodig, want Raffles volbracht zijn plan en begon in zeer groote cirkels op een hoogte van meer dan duizend meter rond te vliegen, telkens een weinig dichter bij het kleine eiland, dat zij zoeven ontwaard hadden en schijnbaar vast besloten, de achtervolging niet op te geven, alvorens de uitputting van zijn accumulatoren hem waarschuwden, dat hij er goed aan zou doen, ten spoedigste het naastbijgelegen vliegveld op te zoeken — dat wil zeggen naar Johannesburg terug te keeren!

Er verliepen zoo eenige uren, zonder dat er een enkel woord gesproken was en de lunch was reeds gebruikt, toen Raffles een beweging van ongeduld maakte, die niet aan Brand ontging.

De jonge man boog zich voorover en schreeuwde dicht bij zijn oor:

— Wat is er? geef je het op?

— Ik denk er niet aan!

— Waarom zet je dan zoo'n ontevreden gezicht?

— Doe ik dat? Nu, ik heb er alle reden toe! Er is ergens een gebrek in den motor — luister zelf maar!

Brand luisterde aandachtig en zijn geoeffend oor ving al spoedig een onregelmatig bijgeluid op, een zacht geknars, nu en dan afgewisseld met een scherp tikkend geluid.

Hij kroop hoofdschuddend een weinig naar voren en maakte de plaat los van de metalen

kast, die de draaiende deelen van het mechaniek beschermde.

Hij schakelde een klein electricch handlampje in, hield het voor zich uit en keek aandachtig naar de glinsterende stangen, de kamwielen, de hefboomen, die met de regelmaat van een uurwerk heen en weer, omhoog en omlaag gingen.

En het duurde tamelijk lang, voor hij de oor-

zaak van het zonderlinge geluid gevonden had.

Het beteekende op zichzelf zeer weinig, maar Brand was een kundig mecanicien en een te goed vlieger, om niet dadelijk te begrijpen, dat deze panne zoo spoedig mogelijk hersteld moest worden en dat dit slechts gedaan kon worden bij afgezetten motor — dat wil zeggen, nadat de „Duivel der Lucht” zou zijn geland.

Vergelijk eens de
Dubec-Sigaretten
met andere merken.

Hoofdstuk IV.

Gevangen.

Door de een of andere oorzaak was een kleine moer losgetrild, die mede moest zorgen, dat de spie van een der kamwielen op haar plaats bleef — de spie was losgeschoten en het kamwiel draaide bijna onophoudelijk los om de as, — dol, zooals de vakterm luidt.

En dat kamwiel was volstrekt onontbeerlijk, want het regeldé de smering, dat wil zeggen de oliepomp, die het razend snel ronddraaiende samenstel van wielen en stangen van olie moest voorzien.

Het was duidelijk dat de machine zoo onmogelijk nog een half uur zou blijven kunnen loopen, op straffe van onherstelbaar onbruikbaar te worden, want de draaiende deelen zouden spoedig heet loopen, de assen zouden niet meer in de metalen wielen loopen en ten slotte zou alles onwrikbaar vastloopen en voorloopig niet meer in beweging zijn te krijgen.

Men zou verscheidene plekken met een handpomp kunnen bereiken — maar op den duur zou dat toch niets uitwerken — die oliepomp moest tot iederen prijs hersteld worden.

Brand deelde haastig zijn bevindingen mede aan Raffles, wiens gelaat even betrok en die antwoordde:

— Dan moeten wij landen — die pomp moet direct hersteld worden!

— Je praat er makkelijk over! Waar moet

dat geschieden? Er is hier geen land te be-
kennen!

— Toch wel! Wij zijn nauwelijks een kwartier afstands van het kleine eilandje, dat wij zooeven gezien hebben. Daar zal wel een plek zijn om er te kunnen landen en als alles goed gaat, kunnen wij een half uur later al weer opstijgen!

Maar alles zou niet goed gaan, dat werd maar al te spoedig duidelijk!

Want toen Brand eenige minuten later nogmaals een blik wierp in de motorkast, zag hij nu en dan een klein wolkje opstijgen, dat een onaangenamen reuk verspreidde — dat was het onmiskenbaar bewijs, dat er reeds ergens draaiende deelen waren drooggelopen en dat nu door de hitte, ontstaan door de wrijving, het laatste restje olie letterlijk in rook verdween.

Dat was zeer ernstig, want nu kon het niet lang meer duren, of het geheele mechaniek zou onbruikbaar worden, sterk uitzetten door de hitte en vastloopen!

Maar reeds cirkelde de vliegmaschine boven het kleine eiland, dat zoo op het oog ongeveer vijf kilometer lang en vier breed kon zijn en Raffles had de machine al tot op een hoogte van niet meer dan 500 meter laten dalen.

Hij zelf zag het gevaar heel goed in en zette den motor af.

Dadelijk hield het geraas van de schroef op — een zonderlinge gewaarwording, nadat de ooren bijna een etmaal lang gewend waren geweest aan dat geraas.

Het was een gevaarlijke onderneming, maar het moest — binnen enkele minuten zouden de kamraderen toch niet meer in elkander willen grijpen, de assen zouden niet meer in hun lagers kunnen draaien — en dan was je nog verder van huis, zooals James Henderson opmerkte.

Enzoo, in zweefvlucht, met afgezetten motor, daalde Raffles naar de oppervlakte van het eiland en moest in die gevaarlijke positie nog zoeken naar een terrein, waar hij zonder al te groot gevaar kon landen.

Gelukkig was zijn toestel niet een van die race-machines, die uitsluitend op een bijzonder groote snelheid gebouwd zijn, met uiterst kleine draagvlakken en een zeer zware machine — vliegtuigen, die, zooals men dat noemt, „aan den motor hangen” en welker piloot wel verplicht is, met draaiende schroef te landen, daar zijn toestel als een baksteen uit de lucht zou vallen, wanneer hij daarboven reeds zijn motor zou afzetten.

Hij was in groote cirkels tot op honderd meter gedaald, voor hij iets vond, dat althans eenigermate bruikbaar was.

En die bruikbaarheid bleek naderhand nog maar zeer betrekkelijk te zijn, want toen de wielen van het onderstel eindelijk den grond raakten, stootten zij eenige meters verder tegen de wortels van een reeds lang geleden verganen boom, het toestel kreeg een hevigen schok, er kraakte iets en eindelijk stond de „Duivel der Lucht” stil, als een gewonde vogel.

Het was toen drie uur in den middag.

De drie mannen stapten onmiddellijk uit en allereerst gingen zij de aangerichte schade opnemen.

Het bleek dat een van de dragers van het onderstel geknapt was en vervangen zou moeten worden.

Dat zou een werkje van omstreeks een uur zijn.

Heel wat ernstiger was de schade, die aan de machine was aangericht.

Want inderdaad waren een paar assen door de hitte en het wringen zoodanig verbogen, dat zij onverwijld door andere moesten worden vervangen.

Nu was er wel een groote voorraad vervangingsdeelen in de gereedschapskist van de vlieg-machine en de electromotor zou stellig door de drie mannen hersteld kunnen worden — maar dat werk zou zeker uren in beslag nemen.

Er was echter niets aan te doen — men moest zich in het onvermijdelijke schikken.

— En dat alles door een losgetrild moertje! riep Henderson woedend uit en hij wilde er een reeks Londensche vloeken aan toevoegen, toen hij den blik van Raffles opving, die het hem belette en hem een kleur deed krijgen als een jongen, die betrapt wordt op het uithalen van een vogelnestje. Het is mijn schuld, Mylord! voegde hij er berouwwol aan toe.

— Ik denk van niet, Henderson! hernam Raffles bedaard. Ik ben er van overtuigd dat je alle moeren goed hebt aangedraaid — maar zelfs het beste werktuig heeft soms van die wonderlijke nukken, waartegen wij niet zijn opgewassen. Daaronder behoort ook het lostrillen van moeren — de nachtmerrie van alle chauffeurs!

— Er zijn middelen tegen, Mylord — en die had ik moeten toepassen! hernam de reus koppig.

— Ik weet wat je bedoelt, James — maar in dit geval konden die middelen niet worden toegepast, daartoe zat de moer op een te lastige plaats! Alles wel beschouwd zou het dus mijn schuld zijn! Maar laten wij er niet verder over praten. Laten wij liever aanstonds aan het werk gaan — des te spoediger kunnen wij vertrekken.

— Naar Londen? vroeg Brand gretig.

— Naar Londen? Wie spreekt er van Londen? zeide Raffles, terwijl hij Brand met zijn groote, grijze oogen strak aanzag. In Londen hebben we voorloopig nog niets te maken!

— Dat dacht ik — maar het zal verbeelding van mij geweest zijn! hernam Brand met een zwak glimlachje.

En hij maakte er zichzelf een verwijt van, dat hij het woord in den mond had genomen — hij had evengoed kunnen zwijgen!

Maar Henderson sprak zeker niet.

Hij was alweder in de vlieg-machine geklau-terd, na zijn pels en zijn jas te hebben uitgetrokken en was reeds met opgestroopte mouwen bezig, de verbogen assen te verwijderen en de warmgelopen metalen door andere te vervangen.

Het was een heel lastig werkje, dat de grootste

nauwkeurigheid vereischte, maar het moest geschieden.

Brand had eens om zich heengezien en vroeg nu:

— Zou dit eiland onbewoond zijn?

— Dat is het stellig! Het is ook zoo bitter klein, dat het nauwelijks ruimte zou bieden voor een honderdtal menschen, wanneer die tenminste van landbouw en veeteelt zouden moeten leven.

— Toch zou ik hier mijn zomerverblijf wel willen inrichten! Wat is het hier mooi!

En daarin had Charles Brand zeker gelijk, want de vliegmaschine was neergedaald te midden van een klein Paradijs.

Zij stond ongeveer in het midden van een soort van grasvlakte, een weide, waardoor een smal stroompje zich een weg baande, niet veel meer dan een beek, nauwelijks vier meter breed, maar gevuld met het helderste water dat men zich kan denken, zoo klaar, dat men de visschen over den zandigen bodem op een diepte van een paar meters zag voorbijschieten.

Die weide was omgeven door hooge en knoestige boomen, kurkeiken, oleanders en grillig gevormde baobabs of apenbroodboomen.

Tusschen die boomen waren struiken zichtbaar vol gehangen met felkleurige bloesemtrossen — bloedrood, roomgeel, hemelsblauw en paars, als van onze seringen.

In de lucht hing een geur van vanille en myrthe.

Waar de boomen niet al te dicht bij elkaar stonden, kon men het begin waarnemen van de helling van een berg, of liever een kleine reeks van heuvels, waarvan de top zich niet meer dan een zestigtal meters boven het oppervlak van de zee verhief.

En wat de geluiden betreft, — zij behoorden bij dit aardsche paradijs!

In de verte klonk het ruischend geklater van een waterval, die zich van de heuvelhelling in een dalkom stortte en daar den oorsprong vormde van het beekje, dat door het weiland stroomde, in de boomtoppen krieschten bontkleurige vogels, papegaaien en paradijsvogels en de wind deed zachtjes de bladeren ruischen.

Brand moest zich met geweld ontrukken aan den indruk, dien het schouwspel op hem maakte en hij ging Raffles helpen, die reeds een houten stijl uit den voorraad had gezocht, om daarmede den gebrokene te vervangen.

Zij werkten zwijgend en zoo haastig zij maar

konden, want hoe eerder alles gereed was, hoe beter, ofschoon Raffles er toch niet aan dacht, bij avond weder op te stijgen.

Dat zou geen nut hebben, daar hij zelfs op geringe hoogte boven de zee toch niets van de reusachtige duikboot zou kunnen bespeuren, waarvan de kapitein zeker niet zoo dom zou zijn, met lichten te varen.

Voor wilde dieren behoefde men ook zeker niet bevreesd te zijn, evenmin als voor slangen of voor menscheneters en toch stond Raffles er op dat het werk zoo spoedig mogelijk beëindigd werd, als het kon nog voor de duisternis geheel en al gevallen was.

Maar die wensch zou niet worden vervuld.

Hoezeer Henderson zich ook inspande — de aangerichte schade was te groot, dan dat zij in enkele uren kon zijn hersteld.

En ten slotte werd het zoo donker, dat hij wel verplicht was bij het licht van een paar ingeschakelde electrische lampen verder te werken.

Het geluid van zijn vijl was nu, buiten het gemurmel van den waterval in de verte, het eenige, dat de stilte verstoorde, want de vogels hadden zich reeds ter ruste begeven.

De branding klonk zeer gedempt, want er stond bijna geen wind en de zee was rustig.

En eindelijk was het werk gereed en met een zucht van verlichting kon Henderson, na de machine even te hebben laten draaien, uitroepen:

— Hij doet het weer, Mylord! En ik geloof niet dat die moer ons voor den tweeden keer in den steek zal laten!

— Des te beter, Henderson! zeide Raffles glimlachend. Dan zullen wij nu maar eens denken aan het avondmaal en ons dan ter ruste begeven. Ga wat hout sprokkelen, daarginds in het bosch, dan kunnen wij een vuur aanmaken en daarop onzen maaltijd bereiden.

— Waarom niet met den electrischen oven? vroeg Brand.

— Omdat ik juist onder deze omstandigheden zoo zuinig mogelijk met mijn electriciteit wil omspringen! antwoordde Raffles bedaard. Als het niet noodig is — waarom zouden wij dan den kostelijken voorraad uitputten?

— Zal ik een geweer meenemen, Mylord?

— Je kunt het doen, als je wilt, Henderson — maar je revolver zal meer dan voldoende zijn en zelfs die zal je niet noodig hebben! Ik

verzeker je, dat je hier hoegenaamd geen onaangename ontmoetingen te duchten hebt!

— Dan zal ik maar gaan, Mylord — over een half uur kan ik wel terug zijn. Maar het wordt al wat donker — het is misschien goed als gij een van de kleinste electriche lampen laat branden!

— Een uitstekend denkbeeld, Henderson! zeide Brand. Dat zal je tot lichtbaken dienen, evenals in het verhaal van Klein Duimpje! Jij bent alleen maar een klein beetje grooter!

Henderson grinnikte eens, keek na of zijn revolver geladen was, nam voor de veiligheid ook maar zijn geweer mee — misschien kon hij wel een vetten haas schieten, zoo bedacht hij — greep een eind touw, om er zijn takkebos mee vast te binden en richtte zijn schreden naar den zoom van het bosch.

Een oogenblik later was er niets meer van hem te zien of te hooren.

Raffles en Brand zaten eenige oogenblikken zwijgend bijeen en rookten hunne sigaretten.

Toen begon Brand:

— In ernst, Raffles — zouden wij de onderneming nu maar niet opgeven?

— Waarom, als ik vragen mag?

— Waarom? Omdat het gezond verstand het ons voorschrijft! antwoordde Brand op levendigen toon. Als de nacht er nu nog bij komt, heeft die duikboot gelegenheid gehad, om van het Zuidelijk naar het Noordelijk halfond te gaan!

— Je overdrijft schromelijk!

— Laat ik dan overdrijven — maar in ieder geval kan zij een afstand van minstens duizend kilometers hebben afgelegd! En wil je soms een gebied gaan afzoeken met een straal van duizend kilometer! Je weet zelf dat het onmogelijk is! En al was het dat niet — die schavuiten zouden eenvoudig weer onder water duiken, zoodra ze ons in het oog kregen! Zij zijn de sterksten — het helpt niets, of wij dat trachten te ont-kennen!

— Misschien zijn zij op het oogenblik inderdaad sterker — maar dat kunnen zij op den duur niet blijven! hernam Raffles kortaf. Een duikboot van die grootte heeft haar kwetsbare plekken — en daarvan wil ik gebruik maken. Wanneer zij een schip wil aanvallen moet zij aan de oppervlakte komen en er bestaat toch nog altijd zoiets als draadlooze telegrafie! De

Duivel der Lucht is er mee uitgerust en wanneer wij hier in de buurt blijven, kan het niet anders of vroeg of laat verklikt de radiograaf ons de plek waar de Vliegende Hollander voor het laatst gezien is! Neen, Brand — ik denk er niet aan, de zaak zoo spoedig op te geven! Mijn vliegmaschine kan nog minstens drie weken gebruikt worden, zonder dat de accumulatoren worden bijgeladen — en al zou ik drie weken in de lucht moeten blijven — ik wil mij niet door die moordenaars — want dat zijn zij — voor den gek laten houden! Daar blijft het bij.

Brand schudde het hoofd en hernam na eenigen tijd:

— En ik blijf er bij, dat een vliegmaschine geen geschikt wapen is om een duikboot van dien omvang te bestrijden!

— Zoolang zij ongewapend is tenminste —

— Wat! riep Brand uit. Je kunt toch geen bommen op die duikboot laten vallen?

— En waarom niet? riep Raffles op een toon van woeste drift, die zijn grijze oogen deed schitteren. Waarom zou men dat ongedierte niet mogen verdelgen? Want zoo beschouw ik die lieden! Zij vallen ongewapende, onschuldige lieden aan, alleen omdat het Engelschen zijn en als zij zich wagen te verzetten, worden zij onmeedoogenloos vermoord! En daartegen zou men geen strijd mogen voeren, met alle mogelijke middelen? Wat denk je dat de Engelsche Oorlogsmarine zou doen, als zij nauwkeurig de plek wist, waar die kaper zich bevindt en in staat was om er een paar kruisers op af te sturen? Geloof je soms dat ze zou aarzelen, om dat moordenaarsschip met een paar goed gemikte schoten in den grond te boren?

— Daarvoor is zij een Oorlogsmarine! hernam Brand zacht.

— Maar als zij machteloos is? Als zij zelve niet kan handelen? Zou ik het dan soms niet in haar plaats mogen doen? 75 ongelukkigen zijn jammerlijk verdronken — na verraderlijk overvallen te zijn! Daaronder waren vrouwen en kinderen, zooals we later hebben vernomen. En die zouden we niet mogen wreken? Wij zouden moeten toestaan, dat Indiërs en Ieren ieder Engelsch schip naar den kelder zonden, na het te hebben leeggeplunderd! Ik denk er niet aan! Stil — wat was dat?

Raffles hief luisterend het hoofd op en zijn

oogen tuurden scherp in de snel vallende duisternis.

Een weinig achter hen gloeide eenzaam het door een net van staaldraad beschermde, elektrische handlampje, dat aan de vliegmaschine was bevestigd.

De beide mannen lagen languit in het hooge gras en alles om hen heen was stil.

— Wat is er? vroeg Brand.

— Niets — ik meende dat ik op een dooden tak hoorde trappen — het is misschien een klein aardvarken, dat zich een weinig verlaat heeft! Ik denk — —

Maar voorloopig zou Brand niet te hooren krijgen wat Raffles dacht, want eensklaps doken er uit de duisternis wel een half dozijn gedaanten op, die van den kant van den woudzoom waren komen opdagen, zonder dat de beide mannen iets hadden gezien of gehoord!

Met een onderdrukten kreet grepen Brand en Raffles naar hun geweren, maar zij waren te laat.

Als een stortvloed wierpen zich bijna een dozijn mannen op hen en hoe krachtig zij ook waren — tegen die overmacht waren zij niet opgewassen.

Brand had nog zijn revolver weten te trekken, maar het wapen werd hem onmiddellijk uit de handen geslagen, voor hij zelfs den trekker had kunnen overhalen.

Raffles had drie van zijn aanranders kunnen neerslaan, maar zij waren spoedig weer op de been, hingen hem als klissen op het lijf, drukten hem door hun gewicht tegen den grond en wisten hem eindelijk te overmeesteren.

De strijd was spoedig beslist.

Het was bijna in stilte gegaan, maar voor hij gebonden werd, had Brand een luiden kreetgeslaakt, een kreet van woede en pijn, want een van de aanranders rukte hem in de worsteling bijna het oor van het hoofd.

De beide mannen werden stevig gebonden, hun armen werden op hun rug bevestigd, zij werden overeind gerukt en tot dichtbij de kleine elektrische lamp gebracht, die tot sein voor Henderson moest dienen.

Dicht daarbij stond een lang, mager man, met een gelaat als van een havik, een dunnen, krommen neus en zwarte oogen, die te dicht bij elkander stonden en het vogelachtige karakter

aan zijn gelaat gaven, onbewegelijk, met de armen over elkander gekruist.

Hij droeg een soort uniform van grijs linnen en om den opstaanden kraag was een dunne, roode bies bevestigd — hij bekleedde dus een of anderen rang bij den opstandelingentroep.

Hij keek eerst Raffles, daarna Brand doordringend aan en zeide toen in het Engelsch:

— Wie zijt gij?

— Reizigers! antwoordde Raffles kortaf. Met welk recht heb gij ons overvallen en gekneveld?

— Met het recht van den sterkste! antwoordde de ander en hij grijnslachte, zoodat even zijn groote, gele tanden zichtbaar werden. Welke landaard?

— Wij zijn Engelschen! antwoordde Raffles.

— Wat zijt gij hier komen doen? Waarom zijt gij hier geland?

— Omdat ik moest! Mijn machine kreeg onderweg een panne — daarom moesten wij landen!

— Gij hebt ons bespied — gij honden! barstte de man met het vogelgezicht eensklaps woedend los en zijn gelaat vertrok zich krampachtig. Durft gij het ontkennen? Wij hebben op u geschoten! Het is dezelfde machine!

— Ik denk er niet aan om het te ontkennen — en ik ben voornemens, u aan te klagen, omdat gij het gewaagd hebt, op een Engelsch luchtschip te vuren!

De man liet een schel lachje hooren en riep hoonend:

— Zoo waarlijk? Wilt gij ons voor een rechter dagen? Geloofst gij dat gij daar de gelegenheid toe zult hebben?

Hij kwam een stap op Raffles toe, keek hem met oogen vol haat aan en zeide sissend:

— Gij hebt ons willen achtervolgen! Gij hebt ons bespied! En ik zweer u, dat gij niet in de gelegenheid zult worden gesteld, om ons aan te klagen! Voorwaarts mannen — breng de beide gevangenen naar den Meester! Hun lot is niet twijfelachtig maar ik wil niets doen op eigen gezag!

Raffles en Brand dachten er niet aan, zich te verzetten.

Zij wisselden op gedempten toon eenige woorden in een taal, die alleen voor henzelfen begrijpelijk was en lieten zich daarna rustig wegvoeren.

En toen zij nog eens omkeken, zagen zij, hoe eenige mannen achterbleven en de elektrische lamp gedoofd werd.

De rebellen — want zij behoefden er natuurlijk niet aan te twifelen, of de mannen die hen hadden overvallen waren dezelfde als de opvarenden van de Vliegende Hollander — schenen op dit eiland goed thuis te zijn, want ondanks de duisternis, die nu volkomen was, aarzelden zij niet, maar namen de gevangenen in hun midden, staken het weiland over en drongen door in het bosch, dat zich op de Westelijke helft van het eiland verhief.

Raffles en Brand werden ieder door twee krachtige mannen vastgehouden, terwijl een derde achter hen ging, wiens revolver zij telkens op onaangename wijze tegen hun ribben voelden stooten.

Zij begrepen zeer wel, dat het dwaasheid, ja zelfmoord zou zijn, om te willen trachten, onder deze omstandigheden te ontvluchten.

Een enkele beweging zou voldoende zijn om de revolvers te laten afgaan — en daarom schik-

ten zij zich voorloopig in hun lot en liepen rustig voort, wat niet zoo gemakkelijk was, want telkens stootten hun voeten op pijnlijke wijze tegen boomwortels die boven den grond uitrezen.

De rebellen schenen een soort gebaand pad te volgen, na ongeveer twintig minuten loopens weken de boomen verder uiteen en plotseling lag daar de zee voor hen, kenbaar aan den witten rand schuim van de branding.

Op hetzelfde oogenblik kwam de maan achter de wolken te voorschijn en haar licht was voldoende, om de dingen tamelijk duidelijk te kunnen onderscheiden.

De gevangenen stonden aan den oever van een soort diepe baai of inham en in het midden daarvan, op ongeveer een kabellengte van den oever lag de grijze duikboot voor anker, onbewegelijk, als een slapende bruinvisch.

Vlak bij den oever, half op het zand getrokken, lag een groote sloep, plaats biedend voor omstreeks dertig personen en die door een benzinemotor in beweging kon worden gebracht.

Hoofdstuk V.

Aan boord van de „Nemesis”.

Raffles en Brand voelden zich naar de sloep duwen en waren gedwongen er in te stappen.

De man met het haviksgezicht nam achterin plaats, alle anderen drongen om de gevangenen samen, de stuurman haalde een kleinen hefboom over, nadat de sloep van het strand was afgeduwd, de kleine schroef draaide snel rond en de sloep zette koers naar de duikboot.

En terwijl het kleine vaartuig er dicht langs gleed, konden Raffles en Brand op den voorsterven, met zwarte letters op een rood veld, den naam van het zonderlinge schip lezen — „Nemesis”, luidde die naam.

Men scheen de sloep te hebben verwacht en de man die bij den kleinen valreep stond, het geweer aan den voet, de revolver op den heup, leek ook niet bijzonder verwonderd te zijn bij het zien van de beide gevangenen.

Hij hief een lantaarn in de hoogte en er vertoonde zich een leelijke grijns op zijn breed gelaat, terwijl hij zeide:

— Weest welkom, heeren! Ik geloof dat gij met ongeduld verwacht wordt! Is dat alles wat je meebrengt, Flenn?

De vraag was gericht tot den man met het vogelgelaat, die brommend antwoordde.

— Hoe kan ik er meer meebrengen als er niet meer zijn! Het is voorloopig genoeg zou ik zeggen! Als er nog meer zijn, zullen die behoorlijk in ontvangst worden genomen! Ik geloof dat er nog een derde man is en die zal ons evenmin ontlopen!

— Wie weet! zeide Brand zachtjes voor zich heen en op het gelaat van Raffles vertoonde zich een flauwe glimlach.

Zij moesten geholpen worden bij het beklimmen van den valreep, daar zij zich met hun gebonden handen nergens aan konden vasthouden.

En nu stonden zij op het voordek van de machtige duikboot en werden naar een openstaand luik geleid, terwijl een zestal mannen achterbleven om de sloep aan de korte davits op

te hijschen en vervolgens weg te bergen in een soort stalen kist, die hermetisch kon worden afgesloten, zoodat er bij het duiken van de boot geen water in kon binnendringen.

Aan weerszijden van het schip en met den bovenkant ter hoogte van het dek, bevonden zich een viertal van deze kisten, zoodat de duikboot acht sloepen kon meevoeren.

En overigens was het dek zoo glad als de vloer van een balzaal, bijna zonder eenige verhooging, behalve den rand van het ronde luik, die een weinig opstak en dat zelfs bolvormig was, om des te beter weerstand te kunnen bieden aan den druk van het water en alleen staken er de standaards van de reeling, de beide masten voor de draadlooze telegrafie en de davits van de sloepen bovenuit.

Het dek was van staal en gekarteld, zoodat de voet er beter houvast op had.

Snel werden de beide gevangenen naar het luik gevoerd en hier werden zij gedwongen een stalen trap af te dalen, die naar een tamelijk helder verlichte ruimte bleek te voeren, aan weerszijden waarvan zonderlinge, blijkbaar zeer krachtige machines stonden opgesteld.

Maar voor hij met het hoofd onder de oppervlakte van het dek verdween, had Raffles zijn oogen goed de kost gegeven.

Hij schatte de lengte van het dek op bijna 100 meters, de breedte op iets meer dan acht — en aan dien uitgerekten vorm was zeker voor een groot deel de enorme snelheid van het schip toe te schrijven.

Op dit oogenblik bevond het dek zich hoogstens twee meter boven de oppervlakte van de golven.

Raffles en Brand werden snel door de machineruimte gevoerd, zoodat zij geen gelegenheid kregen, de bijzonderheden op te merken en vervolgens door een smalle gang, die verlicht werd door een paar elektrische lampen, welke aan de zoldering waren bevestigd.

Bijna aan het einde van die gang stond de troep stil voor een deur, waarop Flenn klopte.

Een diepe mannenstem daarbinnen riep iets, Flenn opende de deur en Raffles en Brand werden naar binnengeduwd en bevonden zich in een vrij groot vertrek, wanneer men de afmetingen van het vaartuig in aanmerking nam.

Het was met mahoniehout besloten, op den

vloer lag een dik kleed, er hingen eenige zeer goede schilderijen van personen, welke Raffles dadelijk als Iersche vrijheidshelden herkende en de meubelen waren zeer fraai en kostbaar.

Er bevonden zich zeven personen in het vertrek, op het eerste gezicht allen mannen.

Maar een daarvan trok dadelijk de aandacht van Raffles, door zijn schoon uiterlijk, het dikke, weelderige haar en de groote, schitterende, zwarte oogen.

En toen hij wat nauwkeuriger toezag, begreep hij, dat dit de vrouw moest zijn, het jonge meisje, waarvan sommige overlevenden van de overvallen der zeeschuimers hadden gewaagd.

Zij stond voor een fraaie, ebbenhouten tafel, waarop een zeekaart lag uitgespreid, naast een man met een grijzen puntbaard, op wien zij zoozeer geleeke, dat men haar dadelijk als zijn dochter herkende en keek Raffles en Brand beurtelings scherp aan, met op elkander geknepen lippen en een rimpel tusschen de wenkbrauwen.

Die beiden waren de eenigen die stonden — de andere mannen waren allen achter of terzijde van de tafel gezeten.

De man met den grijzen baard droeg een breede roode bies om den opstaanden kraag van zijn uniform en om den mouw en was daardoor aanstonds te herkennen als een meerdere — misschien wel als de aanvoerder van den geheelen troep.

Van de vijf mannen die aan de tafel waren gezeten hadden er twee die eigenaardige, lichtbruine gelaatskleur, welke eigen is aan de hoogere standen in Engelsch-Indië.

Allen keken zwijgend en met duistere blikken naar de beide gevangenen, die zooeven waren binnengeleid en eenigen tijd nam men elkander van weerszijden aandachtig op.

Toen zeide de man met den grijzen baard, met een bevelend gebaar tot Flenn :

— De anderen kunnen heengaan — gij blijft om verslag uit te brengen. Waar is de derde man ?

— Ik heb vier mannen achtergelaten om hem te vangen, kapitein Murphy ! Ik wilde echter geen tijd verliezen en heb u vast deze beide mannen gebracht.

— Het is goed. Boden zij tegenstand ?

— Een paar onzer zijn tamelijk erg toegetakeld ! antwoordde Flenn, met een blik van haat op de beide gevangenen.

— Laat de anderen nu heengaan.

De mannen, die Raffles en Brand gevangen hadden genomen, verwijderden zich nu allen en de deur werd gesloten.

Murphy, na de twee mannen nog een donkeren blik te hebben toegeworpen, liep langzaam om de tafel heen en nam er toen achter plaats, te midden van de vijf personen die daar reeds zaten.

Het jonge meisje, zonder Raffles uit het oog te verliezen, was een weinig terzijde getreden en stak zich nu met een onverschillig gebaar een sigaret aan.

Zij leunde gracieus tegen een rijkbeladen buffet, waarop vruchten in kristallen schalen, wijnflesschen en een koude pastei stonden en Raffles moest ondanks zichzelf haar ranke, sierlijke figuur bewonderen, die zelfs in deze onooglijke uniform niets van haar gratie had verloren.

Hoe mooi moest dit meisje zijn, in een avondkostuum gekleed, dat aan haar vormen volle recht zou wedervaren.

Maar Raffles kreeg al te spoedig gelegenheid, aan geheel andere dingen te denken!

Murphy had Raffles een tijdlang van onder zijn gefronste wenkbrauwen aangekeken en begon nu:

— Waarom zijt gij hier?

— De vraag is tamelijk natief! Ik ben hier, omdat men mij met geweld hierheen heeft gebracht! antwoordde Raffles schouderophalend.

— Ik zou u aanraden, dien toon te laten varen! hernam Murphy met stemverheffing en een dreigenden klank in zijn stem. Gij begrijpt zeer wel mijn bedoeling. Ik wil weten wat gij hier op dit eiland zijt komen doen!

— Ik kwam er waarlijk niet met opzet, mijnheer! antwoordde Raffles hoffelijk. Een gebrek aan mijn vliegtuigmotor dwong mij wel, hier een landingsplaats te zoeken.

— Wilt gij mij eens zeggen, hoe het mogelijk is dat een vlieger zich zoo ver van de kust van Zuid-Afrika, zoowel als van Australië heeft durven wagen? Weet gij wel, dat gij u hier op ruim 2700 mijlen van Kaapstad zoowel als van Melbourne bevindt!

— Dat weet ik!

— Gij hebt dus wel een zeer snelle vlieg-machine?

— Zeer snel!

— Met welk doel bevindt gij u in deze streken van den Indischen Oceaan?

— Hij was hier om ons te bespieden! riep het meisje plotseling op heftigen toon, terwijl haar zwarte oogen fonkelden.

Haar stem had een schellen klank en blijkbaar werd zij door woede en drift beheerscht.

— Stil, Olivia! beval Murphy kortaf. Spreek als het je gevraagd wordt, niet eerder!

Het meisje maakte een gebaar van woede en deed toen schouderophalend een trekje aan haar sigaret.

Murphy wendde zich weder tot Raffles en vervolgde:

— Is het waar wat mijn dochter daar zegt? Kwaamt gij hier om ons te bespieden?

— En om u te bestrijden! antwoordde Raffles kalm.

De vijf mannen lieten een dreigend gemompel hooren, maar Murphy behoefde slechts even zijn stem te verheffen, om tot stilte te manen.

Zijn donkere oogen keken Raffles en daarna Brand onderzoekend en duister aan, toen hij hernam:

— Dat bekent gij dus?

— Ik beken het! omdat het zeer moeilijk te ontkennen valt! antwoordde Raffles rustig. Ik heb u willen bestrijden, omdat ik u beschouw als het ergste kwaad, dat mijn land beschoren kon worden! Gij zijt geen eerlijke vijand — gij zijt sluipmoordenaars! Nu uw pogingen in Ierland voorlooptig mislukt zijn, tracht gij ons op deze manier nadeel te berokkenen — onverschillig of het leven van onschuldigen er mee gemoeid is!

— Vader! Laat gij toe dat hij dat zegt? riep Olivia uit, terwijl zij weer een stap naar voren deed en haar geheele lichaam beefde van drift.

— Die Engelschman zal niet lang meer in de gelegenheid zijn om iets te zeggen, Olivia! antwoordde Murphy met veelbeteekenenden nadruk, terwijl er een harde trek om zijn mond verscheen.

Hij was half van zijn zetel opgerezen en beet Raffles toe:

— Durft gij van sluipmoord spreken? Kent gij een ander middel? Gij vervloekte Engelschen zijt door de eeuwen heen onze vijanden geweest! Gij hebt ons onderdrukt en uitgezogen! Gij hebt ons onze rechten ontnomen en willekeur volgde u op al uw schreden!

— Wij hebben u een eigen regeering gegeven! riep Brand nu uit, wiens gelaat wit van woede was geworden.

— Wij willen die regeering niet — wij willen vrijheid! riep Murphy op woesten toon. Algeheele vrijheid! Wij willen niet langer aan u samengekoppeld worden! Ierland voor de Ieren.

— En Indië waarschijnlijk voor de Indiërs? voegde Raffles er sarkastisch aan toe. Wel, ik persoonlijk heb er niets op tegen — mits gij met eerlijke middelen te werk gaat! Maar iedere gentleman moet deze laffe sluipmoorden afkeuren, die gelijkwaardig zijn met de afschuwelijke moorden, welke uw partijgenooten in Ierland gepleegd hebben op ongelukkige Engelsche officieren, voor de oogen van hun vrouwen en kinderen! En ik moet zeggen dat het mij verbaast, een vrouw en nog wel zulk een jonge vrouw te zien deelnemen aan dergelijke barbaarsche, door niets te rechtvaardigen ondernemingen!

Onder het spreken had Raffles langzaam zijn gelaat naar Olivia Murphy gewend en hij keek haar onverschrokken aan.

Zij sprong op als een getergde leeuw, plaatste zich vlak voor hem en het scheen alsof zij hem in 't gelaat wilde spuwen, wit van woede, maar Raffles bleef haar kalm met zijn doordringende grijze oogen vlak in het opgewonden gelaat zien en zij trad een stap terug en zeide op minachtenden toon:

— Waarom zou ik mij driftig maken? Gij zijt een Brit — een ellendige Engelschman — gij begrijpt dat niet! Maar gij en uw soortgenooten dragen schuld aan onze vernedering — en wij hebben gezworen dat gij er voor zult boeten!

— Onze vrouwen en kinderen ook?

— Allen! Allen zult gij boeten! riep het jonge meisje op heeschen toon. Eeuwen hebt gij ons geknecht en onderdrukt — nu is het onze beurt — en onze wraak zal verschrikkelijk zijn, reken daarop!

— Gij wreekt u op onschuldigen! hernam Raffles bedaard.

— Oog om oog — tand om tand!

— Maar vrouwen en kleine kinderen hebben u nimmer eenig leed gedaan!

— Het doet er niet toe — zij moeten dan maar lijden met hunne mannen en vaders die het wel deden!

— En gelooft gij dat gij ons zult kunnen overwinnen?

— Dat gelooven wij, daar zijn wij zeker van!

— Stil nu, Olivia — laat mij spreken! beval haar vader op strengen toon. Ga terzijde!

Het meisje deed onwillig een paar stappen terug en Murphy hernam:

— Wie zijt gij, vreemdelingen — hoe is uw naam?

— Ik ben John Raffles! antwoordde Raffles eenvoudig. Deze man is mijn vriend — zijn naam doet er niet toe.

Op aller gezicht was verbazing, ontsteltenis en nieuwsgierigheid te lezen — uitdrukkingen die daarna plaats maakten voor ongeloof en ten slotte voor toorn.

Raffles keek allen glimlachend aan en zeide, toen niemand dadelijk iets antwoordde:

— Gij gelooft mij toch wel? Ik spreek niets anders dan de waarheid! Ik heb voor het oogenblik ook volstrekt geen reden om haar te verbergen! Ik ben de langgezochte Gentleman-Inbreker en Scotland Yard zal u 2000 pond sterling uitbetalen, als gij mij aan haar overlevert!

— Voor geen 20.000! Wij hebben andere plannen met u! riep Olivia op woesten toon.

— Nu begrijp ik ook, hoe het mogelijk is, dat gij met een vliegtuig hierheen zijt gekomen! hernam Murphy, terwijl hij Raffles strak aanzag. Ik heb veel van u gehoord. Gij alleen zijt de man, die zulk een vliegtuig bezit en die zoo stoutmoedig zijt, er zulk een gebruik van te maken!

— Welzeker — hij is een dappere held! riep het meisje sarcastisch. Richt op dit eiland een standbeeld voor hem op, vader! Benoem hem tot eerlid van onze vereeniging!

— Zwijg, Olivia! beval haar vader op heftigen toon. Geen spot op dit oogenblik. Wie die man ook moge zijn — hij is onze vijand! Nietwaar — dat zijt gij toch? zoo wendde hij zich plotseling tot Raffles,

Raffles wierp hem een kouden blik toe en antwoordde met volkomen rustige stem:

— Als ik er op dit oogenblik de gelegenheid toe had, zou ik geen seconde aarzelen, dit schip op te blazen, al zou ik zelf mee de lucht moeten ingaan! Gij zijt een groot gevaar voor mijn land en al ben ik maar John Raffles — ik heb mijn

land lief en zal het tegen iederen aanval verdedigen!

— Gij hoort het, vader, gij hoort het! De kogel voor dien vervloekten Brit! kreet Olivia en haar stem had nu een gillenden klank.

— Zal je nu eindelijk zwijgen? schreeuwde Murphy, met een daverenden vuistslag op de tafel. Bij God, ik zou het mij bijna beklagen, dat ik er ooit in heb toegestemd, je mede te nemen! De discipline van mijn mannen verzwakt — de hemel weet welk een invloed jij op hen uitoefent! Je onbekookte drift en je bemoeizucht hebben mij al heel wat last berokkend! En zwijg nu, of verlaat anders de kamer!

— Ik ben geen klein kind meer! pruttelde Olivia en nu gelek zij werkelijk veel op een klein meisje, dat beknord is wegens snoepen uit de provisiekast — en Raffles moest erkennen dat zij aanbiddelijk mooi was met haar bleek gezicht, waarin de zwarte oogen fonkelden, oogen als een Venetiaansche nacht, het fijne neusje met de trillende vleugels, het blanke voorhoofd, de ronde kin en de wonderlijk schoone wenkbrauwen, die wel door een kunstenaarshand gepenseeld leken te zijn.

Haar lippen waren vol en rood, heur haar was van het diepste, glanzendste zwart, dat hij ooit gezien had.

En toch — welk een verbittering in dat meisjeshart, welk een ontombare wraakzucht, welk een haat en bloeddorst!

Kon het zijn dat het bestuur der Engelschen nu nog, vier eeuwen na de onderwerping van Ierland, dusdanige gevoelens wakker maakte in het hart van een vrouw?

Maar Raffles dacht hier niet lang over na.

Ieder volk had het recht om voor zijn vrijheid te strijden — zelfs na eeuwen.

Ware hij Ier geweest, waarschijnlijk zou hij hebben medegestreden.

Maar dit — deze laaghartige sluipmoord, dit overvallen van weerloozen stuitte hem tegen de borst, riep al zijn ridderlijke gevoelens in het geweer tegen deze lieden, die op open zee schepen naar den kelder zonden, alleen omdat zij Engelschen aan boord hadden, na ze te hebben uitgeplunderd, onverschillig of er vrouwen en kinderen onder waren.

Hij richtte zich trotsch op, keek Murphy recht in het gelaat en vroeg:

— Wat zijt gij voornemens met ons te doen?

— De vraag is tamelijk overbodig! antwoordde Murphy koeltjes. Gij hebt u zelf tot onzen vijand verklaard. Wij hebben gezworen iederen Engelschman te dooden, die ons slechts in den weg loopt en dit is nog maar een begin, dat verzeker ik u! Later, misschien reeds over een jaar, zullen er meer van deze schepen zijn en dan wee uw natie! Wij kennen geen erbarming — wij willen uw vervloekt geslacht uitroeien, als het mogelijk is! Bovendien zijt gij te gevaarlijk voor ons! Als gij uw vliegmaschine hebt kunnen herstellen — dan zoudt gij eenvoudig vertrekken en het zou u niet moeilijk vallen, radiografisch de verschillende posten op de kusten van Afrika en Australië van onze verblijfplaats op de hoogte te stellen. Wij zijn niet bevreesd, denk dat niet — maar wij willen niet sterven voor onze taak voltooid is! Bereid u dus voor op den dood.

— Zonder vorm van proces?

— Waartoe een proces? Gij zijt Engelschen — die reden is voldoende!

— Nu aanstonds?

— Neen — tot zonsopgang zult gij kunnen leven! Gij hebt misschien nog brieven te schrijven — daartoe wil ik u de gelegenheid geven. Wij zijn geen beulen, al schijnt gij dat te denken!

— Waartoe dat uitstel? riep Olivia op schellen toon. Laat ik mijn revolver tegen hun slaap zetten — en laat er een eind aan worden gemaakt! Iedere doode Engelschman is er een minder!

— Ik maak u mijn compliment over meijfrouw uw dochter, mijnheer Murphy! zeide Raffles sarcastisch. Haar teeder gemoed zal u wel veel vreugde veroorzaken! Waarlijk, op en top een vrouw, zacht als een duif, goedertieren en zoo buitengewoon meegaande!

— Gij durft mij nog bespotten, in het aangezicht van den dood? kreet het jonge meisje en met een paar sprongen, de oogen vlamvend van haat, stond zij opnieuw naast Raffles en de kleine hand tastte naar de kolf van de revolver, die op haar rechterheup hing.

En toen zij vlak tegenover Raffles stond, verscheen er op zijn gelaat een trek van zoo onzegbare minachting, dat zij eensklaps die hand liet rusten en onder zijn blik ineenkromp, als

een hond, die een slag met de karwats heeft gekregen.

Een brandende blos steeg voor een oogenblik in haar gelaat op, zij sidderde en haar mond vertrok zich krampachtig.

Maar zij was en bleef een vrouw — en die tartende moed van een man in het aangezicht van den dood had haar getroffen.

Hij mocht dan een Engelschman zijn — hij was een man van buitengewone dapperheid!

Zij wendde zich af, toornig over haar eigen zwakheid en had met een paar stappen de deur bereikt.

Daar keerde zij zich nog eens om en zeide:

— Maak er dan tegen zonsopgang een einde aan en werp hun lichamen voor de haaien, vader!

Dan behoef ik hun hatelijke gezichten tenminste niet meer te zien!

Nog eenmaal keek zij naar Raffles, om te zien of er misschien angst te lezen viel op dat mannelijke, krachtige gelaat, maar wel stond het strak — van angst viel echter niets te bespeuren, wel van verachting en trots.

Toen ging zij heen en trok de deur met een harden slag achter zich dicht.

En een oogenblik later werden Raffles en Brand ieder afzonderlijk opgesloten in een soort van cachot met slechts een zeer klein patrijspoortje, nauwelijks groot genoeg om er de hand door te steken, hun armen werden losgemaakt, zij kregen voedsel, pen en papier en toen knarsten de sleutels in de sloten der stalen deuren.

Diplome d'honneur 1895
Dubec-Sigaretten.

Hoofdstuk VI.

James Henderson.

Henderson was van zijn jeugd af iemand geweest, die er prijs op stelde, alles wat hem werd opgedragen, ook het geringste, goed te doen.

Raffles had hem gezegd dor hout te sprokkelen — en het zou dor hout zijn!

En daar het aan den zoom van het bosch niet droog genoeg was naar zijn zin, ging hij steeds verder, en raapte nu en dan een tak op, wierp er vele weer weg en bromde nu en dan een vloek, omdat hij in de snel vallende duisternis onzacht tegen een boom aanliep, of bijna over uitstekende boomwortels struikelde.

Van tijd tot tijd keerde hij zich om, om zich te vergewissen of hij het elektrische licht nog altijd door de boomen heen kon waarnemen.

Hij was bijna 20 minuten weg geweest en had reeds een zwaren takkenbos bijeengezameld en met het dikke touw vastgebonden, toen zijn oor plotseling getroffen werd door een kreet die naar zijn meening door niemand anders geslaakt kon zijn dan door Charles Brand, den man van wien hij het meest ter wereld hield — na

Lord William Aberdeen, zijn meester en vriend.

Hij richtte zich dadelijk hoog op, kreeg heel in de verte het elektrische lichtje in het oog en ondernam met haastige stappen den terugweg.

— Waarom schreeuwt mijnheer Brand zoo? mompelde hij voor zich heen, niet zonder ongerustheid. Er waren hier toch geen wilde dieren, heeft Mylord gezegd! En als dat zoo was — als zij er mede in strijd waren, dan moest ik toch hooren schieten!

Hij ging verder, zoo spoedig zijn zware takkenbos het hem veroorloofde, zijn geweer aan den riem over den schouder en ongeruster dan hij zichzelf durfde bekennen.

Hij luisterde scherp, of hij nog eenig gerucht kon opvangen, maar alles bleef stil.

En hij was nog nauwelijks een tiental minuten haastig voortgegaan, of eensklaps doofde het elektrische licht uit.

Henderson stond met kloppend hart stil.

Wat was er toch geschied?

Waarom werd het zoo plotseling duister?

En eensklaps begon Henderson zoo snel als hij maar kon, de handen voor zich uitgestoken en den takkenbos aan zijn lot overlatend, door het bosch te ijlen, in de richting waar hij nog zooeven het electriche licht had zien pinken.

Het was een groot geluk, dat de afstand betrekkelijk kort was, anders zou Henderson zeker nog heel wat verder terecht zijn gekomen van de plek, waar hij de vliegmaschine had achtergelaten.

Thans kwam hij op het weiland aan, omtrent 150 meters verder dan de plek, waar hij het toestel tamelijk duidelijk kon zien afsteken tegen den avondhemel.

Hij wierp zich op zijn buik in het hooge gras aangegrepen door de grootste onrust en kroop, zoo snel hij kon, voorwaarts.

Hij durfde niet hard loopen of schreeuwen, want zijn instinct waarschuwde hem, dat er iets ernstigs moest zijn geschied.

Hij was maar een eenvoudig, ongeletterd man, maar hij begreep toch heel goed dat die schreeuw en dat plotselinge dooven van het electriche licht gevaar betekenden!

Zich zoo dicht mogelijk aan den zoom van het woud houdend, kroop hij voorzichtig verder, nu en dan zijn knieën stootend tegen boomwortels, zijn vingers wondend aan het scherpe gras, tot dat hij, op ongeveer 25 meters van de plek waar hij Raffles en Brand had achtergelaten stilhield en heel zachtjes, op waarlijk bedriegelijke wijze het gefluit van den merel nabootste.

Raffles kende dat sein en hij zou het stellig onmiddellijk met den roep van den kwartel beantwoord hebben, als hij op die plek geweest was.

Maar alles bleef stil, van een schrikanjagende stilte en het hart van den braven reus begon luide te bonzen, want hij begreep nu maar al te goed dat er iets ernstigs had plaats gehad — iets, waarvan hij de beteekenis nog niet begreep, maar dat in de duisternis op hem leek aan te sluipen als een dreigend monster.

Hij richtte zich voorzichtig een weinig op, nam zijn geweer van den rug, overtuigde zich dat het geladen was en bleef eenigen tijd stil liggen luisteren.

Maar geen enkel geluid bereikte zijn oor, behalve het ruischen van den wind in de toppen van de boomen en het verre gerucht van de branding op de klippen, gemengd met het een-

tonig geraas van den kleinen waterval, die zich van een der heuvels in de dalkom stortte.

Het was alles zoo lieflijk en vreedzaam en toch gevoelde Henderson dreigender dan ooit de nabijheid van een groot gevaar.

Juist toen hij zich wilde oprichten, om, alles trotseerend, verder te loopen en te zien wat er gebeurd was, brak de maan door de wolken en haar zilveren licht maakte eensklaps de voorwerpen tot op tamelijk verren afstand duidelijk zichtbaar.

Daar stond de vliegmaschine — en daar was de plek, waar hij Raffles en Brand had achtergelaten.

Maar er was niets van hen te zien — — —

Henderson kroop voort door het lange gras en nogmaals liet hij het fluiten van den merel hooren. Geen antwoord — — —

Alleen het gemurmel van den waterval, het suizelen van den wind, de doffe branding in de verte.

Toen zette hij alles op het spel, sprong op en liep haastig naar de vliegmaschine.

Hij bleef er bij stilstaan en keek aandachtig om zich heen, het geweer bij den grendel vasthoudend.

Toen kraakte er een tak en onverhoeds, opduikend uit het hooge gras snelden vier mannen tegelijk op hem toe en wierpen zich zwijgend op den reus.

Het waren ongetwijfeld krachtige, goed geoefende mannen, niet ouder dan Henderson en die waarschijnlijk iedereen de baas wel zouden zijn gebleven.

Maar voor een man, die met het grootste gemak, toen hij cow-boy was, zijn eigen ponny met een hand boven zijn hoofd stak, waren zij toch geen portuur!

Henderson liet een kort, opgewekt lachje hooren, nu eindelijk het gevaar een tastbaren vorm had aangenomen en smeed tegelijkertijd twee zijner aanranders in het gras.

Maar de derde trok zijn revolver en beval met heesche stem, op geen meter afstand en met den loop van het wapen op zijn borst gericht: — Steek je handen op, of ik schiet!

Henderson stak wel zijn handen uit en bliksemsnel ook, maar het was slechts om den vierden bandiet, die ongelukkig genoeg juist onder het bereik van zijn verschrikkelijke handen was,

beet te grijpen en met een enkelen ruk vlak voor zich te trekken, bij wijze van een schild.

En bijna op hetzelfde oogenblik klonk het schot.

Henderson voelde het weemakende geluid van den kogel die in het lichaam van den man drong, als een zwakken klap, toen zakte de ander tegen hem aan, maar voor hij kon vallen, had Henderson hem achteruit geworpen, tegen den schutter aan, die zijn evenwicht verloor en te zamen rolden de twee op den grond — de levende en de doode.

Weer sprongen de drie op en wierpen zich hijgend en brullend van woede op Henderson, maar hij stond pal als een rots en lachte slechts zijn kort vroolijk lachje.

Hij greep er twee tegelijk vast, midden in de borst en hun hoofden bonsden met een doffen slag tegen elkaar.

De derde man had het geweer opgeraapt, dat hijzelf had laten vallen en wilde het als een knots gebruiken om hem de hersens te verpletteren, maar de slag gleed af, op zijn schouders, Henderson ontrukte hem het geweer, het wapen zwaaide even rond boven zijn hoofd en de kolf trof met zooveel kracht het hoofd van den man, dat hij zonder een geluid te geven ineenzakte, een krampachtige beweging maakte en stil bleef liggen.

Henderson bleef even staan, wijdbeens, nauwelijks hijgend, het geweer bij den loop nog in de vuist en keek om zich heen.

— Nog liefhebbers? klonk het zacht van zijn lippen. Niemand? Geen animo? Eenmaal, tweemaal, ten derde male? De koop is toegeslagen! Nu, wij zullen eens zien wat hier eigenlijk gebeurd is!

Hij luisterde een oogenblik zeer scherp toe, maar toen hij begreep dat de vijand verslagen was tot den laatsten man, trad hij haastig op de vliegmaschine toe en schakelde alle handlampen in, die hij maar kon vinden — vier in getal.

Hun licht, gevoegd bij dat van de maan, was ruimschoots voldoende om het terrein van de bloedige worsteling te doen onderscheiden.

Henderson trad op een der verslagenen toe, wentelde hem met den voet een weinig om en zeide hoofdschuddend:

— Niets meer aan te doen! Dat is de man, die door zijn eigen kameraad is neergepakt — een kogel door den ruggestreg — en vervol-

gens door het hart! Wat is dat hier? Nu, dien schijn ik leelijk geraakt te hebben! Dat is de vriend, dien ik met den kolf van mijn geweer heb getroffen! Misschien is hij nog op te lappen, maar ik vrees het ergste. En deze twee? Wel zij leven nog en dat is het beste wat er van te zeggen valt. Voor alle veiligheid zal ik hen maar even onschadelijk maken.

En Henderson legde hen met de ruggen tegen elkander en bond hun armen zoodanig vast met een der touwen, waarvan de vliegmaschine er steeds eenige meevoerde, zoodat zij zich, als zij uit hun bewusteloosheid ontwaakten, onmogelijk zouden kunnen bewegen.

Maar toen dit alles snel was gedaan, vertoonde zich een ernstige uitdrukking op het gelaat van Henderson en hij mompelde binnensmonds, terwijl hij om zich heen zag:

— Daar is hier vanavond nog meer gevochten! Hier ben ik in het geheel niet geweest — en hier is toch het gras vertreden, evenals het struikgewas. En wat is dat hier? De revolver van Mylord! Dan valt er niet meer aan te twifelen — zij zijn overvallen en weggevoerd! Maar door wie? Waarom?

Hij trad weer op de mannen toe, die daar dood of zwaargewond op het gras lagen en nu pas bemerkte hij de grijze uniform welke zij droegen.

Plotseling ging hem een licht op!

Dat was de uniform van de bemanning van het grijze kaperschip, dat sedert eenige weken schrik en ontsteltens op de zeeën verwekte.

Dan hadden zij zeker het vliegtuig gezien, zij hadden de drie mannen des daags bespied en de duisternis afgewacht om hen te overvallen!

En knarsetandend gromde Henderson:

— Dat ik weg moest zijn, om dat vervloekte hout te sprokkelen! Al waren zij met 20 man gekomen — zij zouden ons niet levend hebben meegekregen, als ik er bij was geweest! Maar wat helpen mij die oudewijven-praatjes? Hier moet gehandeld en niet getreuzeld worden! Ik moet dadelijk alles in het werk stellen om Mylord en mijnheer Brand te bezrijden!

Hij stond een oogenblik in gedachten en mompelde toen:

— Het kan niet anders of die kerels hebben hun gevangenen naar de duikboot gebracht! Maar waar vind ik die? Dat is de moeilijkheid!

Ik moet hun spoor terugvinden, al zou ik den geheelen nacht zoeken! Wacht — ik zal de groote electrische lantaarn nemen, die geeft misschien genoeg licht om het spoor van ongeveer

wel een dozijn mannen te kunnen volgen. En al zou ik er het geheele eiland voor moeten rondloopen — dat schip zal ik terugvinden, dat bezweer ik met een duren eed!

Hoofdstuk VII.

Het einde van den kaper.

Het kon ongeveer elf uur in den avond zijn, toen de deur van de cel, waar Raffles was opgesloten, openging en Olivia Murphy binnentrad, geheel alleen, ofschoon achter haar drie mannen zichtbaar waren, die haar blijkbaar hadden vergezeld en die in de gang bleven postvatten.

De deur knarste weder in het slot en Raffles was met het jonge meisje alleen.

Oliva keek hem een oogenblik aandachtig aan, wierp toen haar blik op de kleine tafel, waarop het schrijfpapier lag en vroeg langzaam:

— Hebt gij geen gebruik gemaakt van de gelegenheid, welke wij u geboden hebben om naar uw familie te schrijven?

— Ik heb geen familie, Miss! antwoordde Raffles op harden toon. Als ik sterf — dan zullen er misschien twee mannen om mij treuren en daarmee is alles gezegd!

— Alleen mannen? hernam het jonge meisje, terwijl zij Raffles met haar zwarte oogen nieuwsgierig aanzag.

— Ik geloof niet dat de tijd en het oogenblik gunstig zijn om over dergelijke onderwerpen te spreken, Miss! zeide Raffles koeltjes. Gij zijt waarschijnlijk niet hier gekomen om mij dat te vragen?

Oliva beet zich op de lippen en antwoordde tamelijk norsch:

— Dat kunt ge wel begrijpen! Ik ben hier gekomen — om u een kans te geven!

— Zoo waarlijk? Zou er werkelijk nog uitzicht bestaan, dat ik niet door uw medeplichtigen vermoord werd?

— Gij moogt het noemen zooals gij wilt — dat is mij onverschillig! hernam het jonge meisje schouderophalend. Gij zijt toch zeker een te verstandig man om een kans op het behoud van uw leven af te slaan, nietwaar?

— Dat hangt er geheel en al van af, wat de voorwaarden zijn! antwoordde Raffles rustig.

— Welnu, hoor dan! Het is mijn vader bekend, dat gij tijdens den oorlog eenige jaren bij het Engelsche leger het gediend! Is dat zoo?

— Men heeft hem goed ingelicht Miss! antwoordde Raffles, tamelijk verbaasd over deze geheel onverwachte vraag.

— Wik gij mij zeggen hoe het mogelijk was, dat gij uw land diendet, zonder dat men u onmiddellijk arresteerde?

— Ik diende het onder een anderen naam Miss! antwoordde Raffles kortaf.

— Dat dacht ik al! Maar hoe dit ook zijn moge — gij hebt gedurende geruimen tijd een positie van vertrouwen bekleed, — gij zijt zelfs een tijdlang bij een divisie-staf ingedeeld geweest — eerst in Engeland, vervolgens in Frankrijk! Zijn mijn informaties juist?

— Ze zijn juist, Miss!

Raffles keek het meisje strak aan. — hij begon langzamerhand te begrijpen, wat het eigenlijke doel van haar komst was.

— Als dat zoo is, dan zijt gij natuurlijk op de hoogte van veel zaken, die — voor ons leren van buitengewoon groot belang zijn te weten! Wanneer wij u nu verzoeken, ons zekere inlichtingen te verstrekken, die — — —

Raffles was snel opgestaan, deed een paar stappen naar de deur en riep met luide stem:

— Miss Olivia wenscht te vertrekken! Gij kunt de deur weder openen!

— Gij weigert dus? Gij wilt mijn voorstel niet eens aanhooren? vroeg het jonge meisje op gedempten toon, terwijl haar zwarte oogen fonkelden.

— Vraagt gij dat nog? Dan blijkt gij Raffles toch wel zeer slecht te kennen, dat moet ik u zeggen! riep Raffles toornig. Denkt ge, dat ik

mijn land zou verraden, of ook maar het minste van zijn geheimen prijsgeven, om daarmee een nietswaardig leven te redden? Al uw moeite is vergeefs — ik weiger! Ik wil niet eens weten wat gij van mij vraagt — ik weiger!

— In het vooruitzicht, dat ge bij zonsopgang gefusileerd zult worden?

— Ik zou weigeren met den loop van uw revolver op mijn slaap! antwoordde Raffles rustig.

— Zoo? dat zou ik willen zien! riep Olivia op schellen toon en bliksemsnel trok zij haar revolver, trad naast Raffles en drukte hem den kouden loop van het wapen tegen den slaap.

Maar Raffles bewoog zich zelfs niet, hij knipte niet met de wimpers, zijn gelaatskleur veranderde niet — hij keek haar slechts met een koelen blik aan, alleen maar een weinig ongeduldig, als iemand die midden onder een belangrijke bezigheid wordt lastig gevallen.

Een paar seconden stonden zij zoo en toen liet het meisje de revolver langzaam weer zakken en op haar gelaat verscheen een trek van waarachtige bewondering.

Zij mocht dan een vijandin zijn van alles wat Brit was — zij bleef toch een vrouw en zij waardeerde in iederen man, wien hij dan ook mocht zijn, de aanwezigheid van persoonlijken moed.

Zonder een enkel woord te spreken klapte zij driemaal in de handen, de deur werd van buiten weer geopend en zij ging haastig heen, zonder nog een enkele maal om te zien, met gebogen hoofd.

De sleutelbos rinkelde en Raffles bleef alleen.

Henderson zwom zeer voorzichtig, met langzame slagen, telkens duikend en een grooten boog beschrijvend, naar de grijze duikboot, die daar op de golven lag, als een sluimerend monster uit den oertijd van de wereld.

Zijn scherp gehoor, geoefend in een lange reeks avonturen, vernam boven het gerucht van de branding uit, de eentonige voetstappen van een paar schildwachten, die langzaam over het dek van de duikboot heen en weer liepen, van voor- tot achtersteven.

De buitenhuid van de boot was glad, maar hier en daar waren toch kleine uitsteeksels, zooals de scharnieren van de stalen deksels, welke de kisten afsloten, waarin de sloepen

waren opgeborgen, de steunen voor de valreep en bovendien waren hier en daar sterke stalen ringen geklonken, bestemd om er het schip aan te kunnen vastmeren.

Met de grootste behoedzaamheid zwom Henderson langzaam om het heele schip heen, telkens zich een weinig ophijschend om voorzichtig door de patrijspoortjes een blik te werpen, die van zeer dik glas waren voorzien, om weerstand te kunnen bieden aan den druk van het water.

Hij ontmoette op zijn weg, aan de landzijde, een van de motorsloepen, die met een paar dikke touwen aan een paar van de zoeven genoemde ringen was bevestigd.

En even voorbij die boot ontlokte een blik door het ronde kijkgat hem bijna een kreet van blijdschap — bij het licht van de kleine elektrische lamp had hij Raffles herkend!

Hij tikte zoo voorzichtig mogelijk op het glas, maar het was zoo dik, dat Raffles, die in diepe gedachten verzonken scheen te zijn, het onmogelijk kon hooren.

En toch durfde hij niet harder tikken, uit vrees dat de schildwachts daarboven het mochten hooren.

Maar het was alsof een geheimzinnige stroom van hem uitging naar den gevangenen man daarbinnen, want juist toen de reus het wilde opgeven en aan boord wilde klimmen, wendde Raffles het gelaat naar het patrijspoortje en zag daarachter een breede vlek, die er daareven niet geweest was — en die vlek bleek een menschelijk gelaat te zijn, het gelaat van zijn trouwen Henderson.

Zoo zacht als maar mogelijk was, maakte hij de stevige stalen sluiting los, opende het ronde deurtje — en dadelijk kwam daardoor een geweldig groote hand steken, die zoeven een greep had gedaan in een waterdichten lederen zak en hem nu een revolver, een schroevendraaier, een zeer dun metaalzaagje en nog enkele andere kostbare voorwerpen ter hand stelde.

— Dat zal wel voldoende zijn, Mylord! fluisterde hij. Waar is mijnheer Brand?

— Ik meen in de cel hiernaast, James! Hoe ben je kunnen ontsnappen?

— Alleen maar door een flinke opruiming te houden onder dat tuig, Mylord! antwoordde de reus. Vier van hen vielen mij op het lijf en nu

zijn er nog maar twee — en dat is, geloof ik, ook niet veel zaaks meer! Is het erg, Mylord?

— Je deed het om je eigen leven te verdedigen, James — en de wet van het zelfbehoud is krachtiger dan alle anderen te samen! Heb je nog meer van deze werktuigen?

— Nog een zaagje en een paar loopers, Mylord!

— Tracht die dan op dezelfde wijze aan mijnheer Brand te brengen en zie dan eens, wat je op het dek kunt uitrichten! Is er bewaking?

— Ik hoor tenminste geregelde voetstappen, Mylord! antwoordde de reus. Wanneer gij goed luistert, zult gij ze zelf ook kunnen hooren.

Raffles kwam zoo dicht mogelijk bij het patrijspoortje staan en luisterde aandachtig.

Het duurde niet lang of ook zijn oor ving de regelmatige schreden op van een paar mannen, die aan bakboord en stuurboord op en neer liepen langs het stalen dek.

— We kunnen het er wel voor houden, James, dat ze je niet gehoord hebben, anders zou er natuurlijk allang alarm gemaakt zijn! fluisterde Raffles. Kun je je daar nog even vasthouden?

— Heel gemakkelijk, Mylord! Ik steun met mijn voet op een uitsteeksel, zeker bestemd om er den valreep aan vast te maken. Ik zou het hier heele dagen kunnen uithouden!

— Wat heb je daar voor een zonderlinge kleedage?

— Dat is de uniform van een van die kerels, Mylord! Die heb ik maar aangetrokken om des te minder in het oog te vallen!

— Maar ze is drijfnat!

— Dat komt, Mylord, omdat ik hierheen gezwommen ben, antwoordde de reus naief. Maar het is warm en dat linnen zal wel weer gauw opdrogen! Wat wilt gij dat ik thans doe?

— Wacht nog even, totdat ik gepoogd heb de deur te openen, klauter dan naar het dek en tracht de schildwachten onschadelijk te maken, zonder hen evenwel te dooden, als het maar even mogelijk is! Natuurlijk mag je je leven verdedigen — maar hoe minder bloed er vergoten wordt hoe beter. Als die verdwaasden maar onschadelijk worden gemaakt — dat is het voornaamste!

— Dan zal ik het met mijn vuisten trachten te doen, Mylord!

— Goed zoo! En nu ga ik aan het werk —

tracht jij intusschen de aandacht van mijnheer Brand te trekken.

Het hoofd van den reus verdween en een oogenblikje later hoorde Raffles hem voorzichtig op het glas van de volgende patrijspoort tikken.

Hij was naar de deur gegaan en onderzocht nu aandachtig het slot.

De deur was van zeer dik, hard hout gemaakt, beslagen met ijzeren banden en zelfs het scherpste mes zou er op afgebroken zijn.

Het slot was zeer stevig — maar de deur had geen grendels, zooals Raffles aanstonds had opgemerkt en dat moest een groot voordeel worden geacht.

Hij begon met de stalen schootplaat los te schroeven, welke het slot aan de binnenzijde beschermde en nadat hij die plaat verwijderd had, kwam het gat van het slot open en hij kon er doorheen in de vaag verlichte gang zien — een bewijs dat de sleutel er was uitgenomen.

Daarbuiten was alles stil en de schildwacht scheen zich op tamelijk verren afstand te bevinden.

Men had Raffles alles afgenomen, voor hij hierheen werd gebracht en iedere vrees voor ontsnapping scheen dus overbodig te zijn — waaruit voldoende blijkt, dat Murphy en de zijnen den Gentleman-Inbreker toch niet zoo goed kenden als zij wel meenden.

Raffles probeerde voorzichtig een paar loopers — en de derde was geschikt en deed het slot met een zachten knap terugspringen.

De deur was open!

Raffles bleef eenigen tijd achter de kier van de deur staan luisteren, gereed om onmiddellijk naar buiten te springen als de toeleg ontdekt mocht zijn, maar alles bleef stil — de schildwacht scheen niets te hebben gehoord.

Raffles trok de deur wat verder open en keek in de gang.

Zij was zeer lang en scheen zich over bijna de geheele lengte van de duikboot uit te strekken.

Er was echter in het geheel niets te zien.

Maar tot zijn groote vreugde zag Raffles op de deur van de naast gelegen cel een zware sleutelbos steken.

Hij behoefde dus niets anders te doen dan den sleutel in het slot rond te draaien.

Het slot knarste even — de deur ging open.

En Brand bleek volstrekt niets van het tikken

op de ruiten te hebben gehoord, want hij onderdrukte slechts met moeite den kreet van vreugde en verbazing, die hem naar de lippen drong, toen hij Raffles op den drempel zag verschijnen.

Deze legde haastig den vinger op de lippen en wees naar het patrijspoortje toe om het te openen.

Een oogenblik later was ook hij in het bezit van een revolver en een breed mes.

Hij vroeg zelfs niet hoe Henderson hier was gekomen, maar drukte den reus krachtig de hand en fluisterde toen :

— Laten wij nu maar spoedig maken dat wij weggomen!

— Niet zoo haastig, mijn waarde! hernam Raffles glimlachend. Wij hebben nog het een en ander te doen voor wij vertrekken.

— Wat dan wel? vroeg Brand ongeduldig.

— Vraag je dat nog? Weet je dan niet dat zich hier aan boord een zeer groote hoeveelheid goud en bankbiljetten bevindt, welke de heeren ontstolen hebben aan de passagiers van andere schepen? Ik denk er geen oogenblik aan, om die roovers in 't bezit daarvan te laten!

— Maar denk aan de overmacht, Edward! fluisterde Brand opgewonden. Het zal onmogelijk zijn, te doen wat je daar zegt!

— Niets is onmogelijk, voor dengeen die zich vast iets heeft voorgenomen! antwoordde Raffles kortaf. Wij zijn nu gewapend, wij hebben het groote voordeel van de verrassing en daarboven — je denkt toch niet dat op dit oogenblik alle opvarenden wakker zijn? Ik ben er van overtuigd dat alleen de wachtposten en misschien de kapitein en nog enkele anderen aan boord van dit schip waken. Vooruit Henderson — doe nu wat ik je zooveen gezegd heb, want wij kunnen niets uitrichten, zoolang de wacht niet onschadelijk is gemaakt! En denk er om — geweld mag slechts worden toegepast, als je leven in gevaar verkeert. En wij zullen dit afspreken — bij het eerste alarm, of als er een schot mocht vallen, laten wij alles in den steek, springen overboord en snellen naar de vliegmaschine terug. Ik hoop evenwel dat dat niet noodig zal zijn.

— En als ik mijn werk verricht heb, Mylord? vroeg Henderson.

— Dan daal je de trap af, op het voorschip en komt dan vanzelf in deze gang. Tracht je voetstappen zooveel mogelijk te dempen — bedenkt dat hier alles van staal is!

— Geen nood, Mylord — ik heb mij van mijn zware laarzen ontdaan en loop, met uw welnemen, op mijn kousen!

— Mooier kon het niet! zeide Raffles glimlachend. Snel dan nu gehandeld.

Op hetzelfde oogenblik verdween de reus uit het gezicht.

Raffles en Brand bleven in de grootste spanning wachten, achter de bijna geheel gesloten deur, bereid om handelend op te treden, als het noodig mocht zijn.

Zij luisterden scherp toe en hoorden nog altijd de eentonige stappen van de beide schildwachten.

Maar eensklaps keken zij elkander aan — het geluid van een val van een neerstortend lichaam, zeer zwak, maar toch duidelijk verneembaar had hun oor getroffen.

En zij glimlachten.

Ongeveer dertig tellen later hield eensklaps ook het eentonige geluid van de voetstappen van den tweeden schildwacht op.

Toen werd het volkomen stil.

Eenige minuten verliepen en toen werd de deur heel zachtjes opgeduwd door de krachtige hand van Henderson, die onhoorbaar was voortgeslopen op zijn kousen.

Hij liet zijn stem tot een zacht gefluister dalen en zeide :

— Zij zullen voorloopig geen kwaad meer doen, Mylord!

— Welk wapen heb je gebruikt, Henderson?

— Dit Mylord, antwoordde Henderson en hij liet zijn verschrikkelijke vuist zien, groot als een kinderhoofd en hard als eikenhout.

— Nu, dat is ruimschoots voldoende! zeide Brand zachtjes lachend.

— Ik wachtte eerst den eenen man op, Mylord, aan mijn handen hangend, langs den romp van het schip en juist toen hij zich had omgekeerd, om weer naar achteren te loopen heesch ik mij op, sprong op het dek en velde hem met een enkelen slag neer — ik had nog maar juist den tijd om zijn geweer te grijpen voor het zou vallen en de aandacht van den tweeden schildwacht zou trekken, die toen juist aan het einde van zijn wandeling op het achterschip was beland.

Ik sjarde den man, dien ik had neergeslagen, zoo wat overeind, vouwde hem een beetje samen over de reeling, zoodat het kon lijken, alsof hij naar het lichten van de zee of naar de

vischjes keek en wachtte toen de komst van den ander af, verborgen achter het half opstaande luik boven de trap.

Hij kwam mij voorbij en ik sloeg hem op dezelfde wijze neer, zoodat hij tegen de reeling viel, zonder eenig geluid te maken. Daarna heb ik hem snel gebonden en gekneveld.

— Je hebt je werk uitstekend verricht, Henderson — en ik dank je er voor! zeide Raffles. Maar nu zullen wij eerst — — —

Hij zweeg en luisterde scherp toe.

Er naderden langzame voetstappen door de gang.

Zeker kwam de schildwacht zich overtuigen of alles nog in orde was.

Raffles drukte de deur haastig dicht, zonder haar op slot te doen en daarop wachtten de mannen onbewegelijk, nauwelijks ademhalend, tot de voetstappen vlak bij waren.

Toen rukte Raffles de deur weer open, sprong in de gang en drukte den verrasten schildwacht, die juist met zijn elektrische lantaarn het slot van zijn eigen celdeur belichtte, zijn revolver tusschen de ribben.

— Ga daar binnen! beval hij kortaf. En geen tegenstand, of je uren zijn geteld!

Doodsbleek en sidderend trad de schildwacht de cel binnen, waar Brand opgesloten was geweest en daar werd hem zijn revolver afgenomen, zijn armen werden hem stevig op den rug gebonden, hij kreeg een doek in den mond en de drie mannen verlieten nu haastig de cel, waarvan zij de deur op slot draaiden.

Zij wilden reeds verder gaan, toen Raffles Henderson staande hield en fluisterend vroeg:

— Hoeveel water zou hier staan, Henderson, denk je?

— Bij vloed niet meer dan een paar vademen, Mylord, en op dit oogenblik is er zeker geen meter water onder de kiel van het schip — misschien anderhalf. Ik weet het zeker, want bij het onderduiken heb ik een paar malen den bodem bereikt.

— Het is goed! antwoordde Raffles kortaf. Nu vooruit, naar de hut van den kapitein! Maar eerst — neen, wacht nog eens even! Die gekneveld man moet een weinig hooger worden gebracht!

— Waarom? vroeg Brand ongerust. Laten wij liever voortmaken!

— Wij behoeven ons volstrekt niet te haasten, waarde Brand! zeide Raffles bedaard, en hij ging een paar stappen terug, opende de cel opnieuw en zeide tot Henderson:

— Neem dien man op je schouders en breng hem eveneens naar het dek, James! Kom dan dadelijk weer terug, na hem zoover mogelijk van de anderen te hebben afgelegd.

Zonder een woord te zeggen, volgde Henderson het bevel op, nam den geknevelden man op zijn rug, alsof het een kind was, klom er de trap mee op, legde hem op het dek neer en keerde onhoorbaar weer terug.

Gezamenlijk gingen de drie mannen nu verder, zonder iemand op hun weg tegen te komen.

De meesten van de opvarenden schenen reeds te slapen.

Zoo bereikten zij de deur van de hut van den kapitein, waar Raffles en Brand voor hunne vijanden waren verschenen.

Zij bleek niet gesloten te zijn en Raffles trad zachtjes binnen, met zijn revolver in de vuist en maakte licht.

Murphy lag op zijn bed en sliep rustig.

Raffles was in een ommezien bij hem en voor hij nog aan tegenstand had kunnen denken, werd hij geboeid, waarop hem een prop in den mond werd geduwd, om hem het schreeuwen te beletten.

Er stond een zwaar bureau in het vertrek, hetwelk Raffles in enkele tellen had weten te openen en nu stroomden goud en bankbiljetten uit de verschillende laden over in de tasch, waarin Henderson de wapens en de gereedschappen droog naar het schip had weten over te brengen, terwijl Murphy met oogen, die hem bijna uit het hoofd puilden van woede, toekeek.

Raffles wendde zich met een kleine buiging tot den overwonnen vijand en zeide glimlachend:

— Ik geloof dat ik er een beter gebruik van zal weten te maken dan gij, mijnheer Murphy! En nu zou ik u raden op te staan en wat spoedig ook, als gij tenminste niet als een kat wilt verdrinken!

Murphy kwam in zijn pyama uit zijn bed, met een vertrokken gelaat, vaal van woede en de drie mannen dreven hem voor zich uit en noodzaakten hem, naar het dek te klimmen, waar hij zijn metgezellen gezelschap kon houden.

En terwijl Brand hen daar bewaakte, nog niet

wetende wat Raffles voornemens was, ging deze snel met Henderson de trap weder af, bereikte de machinekamer, daalde nog eenige ijzeren treden af en kwam zoo in de ruimte, waar de tanks voor de waterballast zich bevonden.

Hij keek daar even rond, met behulp van een elektrische looplamp en scheen spoedig te hebben gevonden wat hij zocht.

Hij wees Henderson naar een der bodemplaten en zeide op zachten toon:

— Die plaat moet er uit, Henderson! Zie je er kans toe? Daar ligt een Engelsche sleutel!

Henderson knikte slechts even, greep den zwaren Engelschen sleutel en begon niet zonder moeite de zware stalen moeren los te draaien, waarmede de flensplaat in den bodem van het schip was bevestigd.

En hij had er nog slechts vier van de zes losgedraaid, of de onweerstaanbare kracht van het water deed de twee nog overige moeren afknappen als glas en in een dikken stroom gulpte het water naar binnen, zoodat Raffles en Henderson snel achteruit moesten treden.

Ze ijlden de trap op, bereikten het dek en daargekomen vuurde Raffles een paar malen zijn revolver af, bij wijze van waarschuwingssein.

De drie mannen lieten zich haastig zakken in de motorsloep, kapten de trossen en zetten zich af met de riemen, welke zij in de boot vonden.

Zoo vlug zij konden roeiden ze weg van de snel zinkende duikboot, die echter binnen tien minuten den bodem had bereikt, zoodat het dek nog

ongeveer een meter boven het water uitstak.

En zij konden duidelijk zien, hoe dat dek krioelde van luid schreeuwende en vloekende rebellen, die vruchteloos hun revolvers op hen afschoten.

De kisten met de reddingsbooten waren half onder water, en het was onmogelijk, ze thans te openen.

Raffles en zijn beide metgezellen bereikten dan ook veilig den wal, trokken de prop uit de motorboot, zoodat ook deze snel zonk en ijlden zoo vlug zij konden naar de „Duiwel de Lucht” terug, die hen spoedig opnam en met hen opsteeg in den donkerblauwen tropischen nachthemel.

Vijf dagen nadien, ter plaatse geroepen door een geheimzinnig radiografisch sein, konden zes Britsche torpedobooten, nadat bijna de geheele bemanning een klopjacht op het eiland had gehouden, alle rebellen gevangen nemen.

Maar van het geheimzinnig schip werd weinig meer teruggevonden, want Murphy had om zijn geheim te bewaren, met behulp van een paar tot ontploffing gebrachte granaten de kostbare machines geheel vernield, zoodra de torpedobooten zichtbaar werden aan de kim en dus iedere kans verkeken was, het zware stalen schip tijdig weer vlot te maken.

En zoo eindigde deze eerste poging der Iersche en Indische rebellen, om het Engelsche oppergezag ter zee te fnuiken.

De volgende aflevering (No. 499) bevat:

De Bootrace van Monaco.

20 Cigaretten

10 Cigaretten

DUBEC No. 4 zonder Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare ECHT TURKSCHE TABAK

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS.

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N. V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885.